

3

POLİTİK-GÜNDEMFAŞİZMİ VE PROPAGANDA
MAKİNASINI KIRMAK İÇİN
BOYKOTUN ZORUNLULUĞU

5

EMEK15-16 HAZİRAN
BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ
YOLUMUZU AYDINLATIYOR!

12

KOLEKTİF DOĞRULTUGÜNÜN FAALİYETÇİSİ
DEĞİL DEVRİMİN
ÖRGÜTLEYİCİSİ OLALIM!özgür gelecek için
Yeni Demokrasi**Demokrasi**

31 Mayıs 2018

Yıl:1

Sayı:11

Fiyat:2 TL

www.yenidemokrasi.net

ISSN:2630-5526

kurtuluş**ELLERİMİZDE!****GÜNCEL****"Onu Anmak Savaşmaktır!"**

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 45. yılında çeşitli etkinliklerle anıldı. Partizan'ın düzenlediği, coşku ve kitleselliğin hakim olduğu etkinlikler Avrupa'da anma geceleri, Türkiye'de ise sempozyum olarak ele alındı. ■s.22-24

MAKALE**Özgürlük Zorunluluk İlişkisi - I**

Marksist bilgi teorisine göre; özgürlük zorunluluğun kavranmasıdır. Eğer zorunluluk kavranmazsa ya da kavranmadığı ölçüde kördür. Zorunluluk - özgürlük ilişkisi, bilginin diyalektiği yoluyla aydınlanır. ■s. 19

POLİTİK-ANALİZ**Boykot: Doğruyu Haykırma ve Örgütlenme Cesaretidir!**

Faşist diktatörlük, 24 Haziran 2018'de, AKP-MHP egemen kliğinin organizasyonu, yönlendirmesi ve planlaması doğrultusunda "yel yepenek, yelken kürek" bir halde seçime gidiyor. Egemen sınıfların seçimlere gittiği siyasal koşulları ve onu bu sürece iten nedenleri doğru tespit etmek gerekmektedir. ■s. 14

Aliboğazi'nden Yükselir Beşlerin, 12'lerin, Çiğdem ve Nergis Yoldaşların Sesi: Karanlıklar Kızıl Namlularla Aydınlanacak!

“Vurulup düşmüşsün

Yatarsın kan revan

Yatarsın boylu boyunca

Buz tutmuş bedenini

Çözülmemiş yumruğun”

Düşmanın çatışmadan sonra sosyal medya hesaplarında paylaştığı fotoğrafların tam da bu dizeler gibiydi. Yan yana uzanmış ve çözülmemiş bir yumrukla vurulup, düşmüştünüz... Yeleğin içine dikilmiş parti amblemi kanınızla kızıllaşmış, 46 yıllık tarihimizin resmi gibiydi. Halk Ordusu'nun ismi işlenmişti silahın kabzasına, ona kumanda eden partimiz işlenmişti bilincimize...

Her bahar, yoldaşlardan gelecek sesin heyecanıdır aynı zamanda. Devletin gerilla alanlarına dönmek saldırılarında, Dersim'de kış boyu süren operasyonlar ve alınan kayıplar; kaygıyla baharı ve baharda gelecek haberi beklemeyi yaratmıştı. Aliboğazi, düşmanın saldırı merkezlerinden biriydi. Kış boyu belli aralıklarla yapılan operasyonlardan sonuç alamamış ve her bahar olduğu gibi bu baharda da kapsamlı operasyon yapacaktı. Bu gerçekliği kaygılandıran... Beşlerin ardından, 12'ler kucaklamıştı ölümü Aliboğazi'nde. Şimdi Çiğdem ve Nergis yoldaşların kanı aktı aynı yerde...

6 Mayıs 2016 günü Geyiksuyu'nda çatışma çıktığını öğrendiğimizde, akla gelen ilk soru “kimler var?” olmuştu. Sonra iki gerillanın şehit düştüğü haberi ve yine aynı sorular, kim olabilir, yaralılar var mı, çatışma bölgesinden çıkabildiler mi diye arka arkaya sıralanan daha bir dizi yanıtsız soru... Önce şehit düşen yoldaşların kimler olduğunu öğrendik; Haydar Argal (Sinan) ve Murat Tekgöz (Rıza). Düşmanın verdiği bilgiler de alanda başka gerilla gücünün olduğu ve operasyonun devam ettiğiydi.

Yoldaşların şehit düşmesinden sonra, Haydar ve Murat yoldaşların nasıl şehit düştüğünü dinledim. Haydar yoldaş yanına Murat yoldaşı alarak düşmanın indirme yaptığı alana karşı konumlanmış, geride kalan yoldaşların bir an önce alanı terk etmesi talimatını vermişti. Saatler süren operasyon ve çatışmanın ardından iki yoldaş şehit düşmüştü. Grubu, operasyon alanından çıkarmak ise Çiğdem yoldaşa kalmıştı. Uzun süredir merkez faaliyetinde olan yoldaşın arazi bil-

gisi güçlüydü, kavrayışı hızlı bir gerillaydı Çiğdem yoldaş. Ne yapması gerektiğini bilmenin soğukkanlılığıyla düşünmüş ve yoldaşları operasyon alanından nasıl çıkaracağına hızlıca karar vermişti.

Çatışmanın yaşandığı ve düşmanın yığınak yaptığı alanın ormanlık arazisi, Çiğdem yoldaşla birlikte grubun en büyük avantajı olmuştu. İki günlük açlık, uykusuzluk ve yorgunlukla yoldaşlar alandan çıkarmayı başarmış ve başka bölgede bulunan grubun yanına gelmişti. Yoldaşların şehit düş-

tüğü, çatışma seslerinin kesilmesinin ardından anlaşılmış ve daha fazla kayıp vermemek için düşünmeye ve hareket planını çizmeye başlamıştı Çiğdem yoldaş.

“Kayaların dibinde oturmuş sürekli ses dinliyorduk. Düşmanın ne kadarlık bir alanı tuttuğunu, ne yöne gitmemiz gerektiğini düşünüyordum. Birden düşmanın konuşma sesleri o kadar yakınımdaydı ki, oturduğumuz yerden dinliyorduk. Sonra mevzilendiğimiz kayaların kenarından, üstünden atlayarak geçtiler ve bizi görmediler” diye anlatıyordu. Zaman ilerledikçe yorulduklarını, ateş yakamadıkları için yanlarındaki yiyeceklerle idare etmeye çalıştıklarını söylüyordu. Kimsenin açlığı ve yorgunluğu sorun ettiği yoktu. Herkes şehit düşen yoldaşları ve düşman ablukasının nasıl yarılacağını düşünüyordu. “Bir ara araziye karıştırdım ve yönümüzü bulmak için dolaşmak zorunda kaldık. Zaten yorgunduk ve bu dolaşma hiç iyi olmadı. Sonra kendimizi köyüne attık ve alandan çıkmak için yardım istedik. Hızlıca yapılan planlama ve örgütlemenin ardından, operasyon bölgesinin dışına çıktık. Biz çıktuktan sonra düşman çekilme güzergahımızı çözüp ciddi bir güçle yoğunlaşmıştı. Ancak biz alanı terk edeli çok olmuş-

tu” diye devam ediyordu anlatmaya...

Yoldaşlar şehit düşmüş, geride kalanlar düşmanın kuşatmasını yarımış bir şekilde gelmişlerdi yoldaşların yanına... İlk kucaklaşma bu duygu yoğunluğuyla olmuştu.

Onları, Ankara'da gençlik faaliyeti buluşturmuştu; Gül ve Hasret yoldaşların ayrılıkları kısa sürdü. Beşlerin şehit düşmesinin ardından gerilla alanına ilk giden kadın yoldaşlardan- dı Hasret. Gerilla yaşamına adapte olmak zaman almış ancak zorlan-

mamıştı. Gül yoldaş içinde durum benzerdi. Alışmak ve adapte olmakta zorlanmamıştı. Sigarayla arasındaki mesafeyi gerillada tütün sararak kaldırmıştı. Küçükük ellerinin arasına alarak sardığı tütünü içmekte zorlandığı her halinden belliydi ama bırakmamakta da ısrarcıydı. Alanda öne çıkan, gelişmeye, daha fazla sorumluluk almaya aday kadın yoldaşlardı. 12'lerin ardından daha fazla görev ve sorumluluk almış, daha fazla faaliyete katılmış ve yoldaşların bıraktığı görevleri de yerine getirmenin bilinci ve sorumluluğuyla hareket ediyorlardı. Fedakarca ve özveriyle.

Çiğdem yoldaşla yol kesme eyleminin ardından görüşmüştük. Noktada bir sürü erzak vardı. Halk yanındaki eşyaları gerillaya bırakıp gitmişti. Eylemin heyecanı hala üzerindeydi. Bir süre sonra helikopterlerin sesini duyar duymaz araziye nasıl çekildiklerini gülererek anlatıyordu.

Son karşılaşmamızda hem 12 yoldaşın şehit düşmesinin yarattığı ağırlık hem de partinin yaşamış olduğu sürecin bir dizi soruları vardı. Yoldaşların cenaze törenlerinin nasıl geçtiği, sahiplenmenin nasıl olduğu sorularından sonra partinin sürecine dair bir sürü soru vardı. Alandaki hizip temsilcisinin sorunlara yaklaşımını, du-

ruşunu, parti sorunlarını kavrayışını aktarırken, alandaki sorumlu yoldaşların “duymayacağı” bir ses tonuyla yaptıkları esprileri anlatıyorlardı. Tüm tartışmaları, söylemleri, iddiaları bir de bu taraftan yorumlamak da hiç gecikmemişlerdi. Bütün yaratıcılıklarıyla yapıyorlardı bunları. Takvimli ajandalarının yirmi yedinci gününe düştükleri notları anlatıyorlardı gülererek... 2017 baharında alan olarak hizbe tavır takınmanın zamanı geldiğinde de hiç tereddüt etmemişlerdi. O aşamada bütün savaşıcı yoldaşlara tartışmalar ve partide yaşanan gelişmeler aktarılmış ve yoldaşların tavır takınması istenmişti. Tüm yoldaşlar gibi Nergis ve Çiğdem yoldaşlar da parti çizgisi etrafında kenetlenmede zerre tereddüt göstermemişlerdi. Yoldaşlar, Komsomol'un partiye aldığı tavrı tartışıyorlardı. Eski Komsomol militanları olarak en çok bunu sorguluyorlardı. Sorunların nedenini ve neler yapılabileceğini tartışıyorlardı.

Yoldaşların kendi talepleri ve partinin çağrısıyla buluşan gerillaya katılım zamanı geldiğinde hiç tereddüt göstermeden adım attılar. Uzun bir yoldan Dersim'e gelmişti Gül yoldaş... Yolculukta yorulmuştu, ancak dinlenmeye zaman yoktu, gitme ve vedalaşma zamanı gelmişti. “Şimdi mi?” sorusunu sorarken yüreğinde ki heyecan, yanındakilerle vedalaşırken gözlerine dolan özlem yükü duruyor o “hoşçakalım” dediği yerde...

Görüşmek umudu ve dileğiyle kucaklaşmıştık son görüştüğümüzde... 23 Nisan günü Aliboğazi'nde yaşanan çatışma haberinin ardından, “acaba?” sorusu yine gelip çökmüştü yüreğimize. Ankara'da birlikte adımladıkları mücadele yolu, Aliboğazi'nde da ayrılmamıştı. Ölümü de birlikte, yan yana ve omuz omuza karşılamışlardı.

Hiçbir fedakarlık ve özveriden kaçınmadan görevlerine sarıldılar. Anın görevlerini kavrayarak cesaretle yürüdüler patikaları. En büyük mirasları da bu oldu. Onlar; korkunun, kendini korumanın, düşman karşısında titremenin kol gezdiği zamanlarda korkuyu geride bırakarak yürüdüler. Ölümü bu bilinçle karşıladılar. Şimdi yoldaşların cesareti ve kararlılığını kuşanmanın, görevleri tanımlamanın, bugün değil yarınla yürümenin cüretini kuşanmanın zamanıdır...

Bir Partizan

FAŞİZMİ VE PROPAGANDA MAKİNASINI KIRMAK İÇİN BOYKOTUN ZORUNLULUĞU

Seçimlerin ateşini yükselten bir faktör ise dolar kuru üzerinden yaşanan ekonomik çalkantıdır. Emperyalizme göbekten bağımlı, emperyalist mali sermayenin kısıkcı altındaki ekonominin genel olarak yaşadığı sorun ve derin kriz seçimler ikliminde tam bir muharebe alanına dönüşmüştür.

Ülkemizde 24 Haziran seçimleri yaklaşırken egemen sınıflar arasındaki çelişkinin daha da büyüdüğü, emperyalist güçlerin sürece müdahilliyinin arttığını görmekteyiz. Bunun yanında faşist partilerin ve faşist ittifak güçlerinin seçim kampanyalarının ana hattı iki yüzlülük, sahtekarlık, şovenizm yarışına dönmüş durumda. Adeta faşist güçler iki blok halinde saflaşarak tüm kirli siyasi argümanlarını, halkı aptal yerine koyan propagandalarını kitlelerin üzerine acımasızca kusuyorlar. Ezilen yığınların sosyal, ekonomik, siyasi tüm sorunları ve çelişkileri bu blokların mücadelesinde birer propaganda mezesine dönüşmüş durumda.

Bu seçimlerde "Cumhur" ittifakı ve "Millet" ittifakının bileşenlerinin bir ortak paydası var ki üzerinden atılması mümkün değil. Her iki bloğun da bileşenleri-

nin liderleri arasında eli kanlı katiller bulunuyor. Tayyip ve Bahçeli halihazırda egemen klik olarak Kürt halkı başta olmak üzere ezilenlerin kanını akıtırken, yeminler ederek şovenist histeriyle bu çizginin devam edeceğinin taahhüdünü vermektedir. Bahçeli faşist-kontra-mafya Çakıcı'yı hapisanede (hastane) ziyaret ederek bir yandan ülkücü geleneği fabrika ayarlarına döndüreceğine dair mesaj verirken diğer yandan politik zayıflığına, TC yasaları tarafından dahi eli kanlı bir katil olduğu ilan edilen bir "şahsiyetle" dinamizm katmaya çalışmaktadır. Cumhur ittifakı bileşenleri paramiliter örgütlenmelerle kendi kliklerinin sigortasını sağlama mesaisine seçim vesilesiyle boyut katmıştır. Bu güçler üzerinden dev-

rimci, demokrat, yurtsever güçleri ve emekçi kitleleri dizginlemek, gözünü korkutmak esas amaçlardan birisidir.

Millet İttifakı bileşenleri ise bir yandan kanlı ve kirli ellerini temizleme yarışına girerken diğer yandan ise Cumhur İttifakı'nın politikalarını devam ettireceklerine yönelik propagandayı eksik etmiyorlar. Hakim klik

Bu faşist blokların Kürt meselesine yönelik temel argümanı özünde ve esasında Türk şovenizminin, egemen ulusun ayrıcalığının ne pahasına olursa olsun devam ettirilmesidir. Amaç, Kürt ulusunun kölelik koşullarında, tam hak eşitliğinden, temel hak ve özgürlüklerinden yoksun kalarak bir şekilde sisteme yedeklenmesi ve buna razı hale getirilmesidir. Bu bir yandan

de Kürt kimliğine dair tahammülsüzlük şovenist bir histeri ile kendini gerçekleştirmektedir. İnkara kodlanmış yönelim, seçim çalışmalarında da bir tutum olarak kitlelere bu şekilde sunulmaktadır. Böylelikle Türk şovenizminin besleyici damarından azami fayda elde etme yaklaşımını korumaktadır. Bu bağlamda Kürt meselesinde saldırgan ve en gerici tutumun bugün için temsiliyetine sahiptir.

CHP ve onun Cumhurbaşkanı adayları Muharrem İnce ise Kürt politikasında AKP'nin "çözüm süreci" politikasının yeni versiyonunu vaat etmektedir. CNN Türk ile gerçekleştirdiği programda Kürt meselesini tartışmaya açacaklarını, bir platform üzerinden sorunu masaya yatıracaklarını ve bir çözüm haritası oluşturacaklarını ilan etmiştir. Bu faşizmin tipik oyalama ve kandırma politikasının nakaratıdır. 2006-2015 arası

AKP'nin hayata geçirdiği politikanın şimdi diğer faşist klik tarafından bir vaat olarak sunulması ile karşı karşıyayız. Bu halk kitleleri ve Kürtler'le dalga geçmek, onların deneyimlediği politikayı utanmazca yeniden piyasaya sürmektir.

Kürt meselesi mücadelecilerle dinamikleri ve bölgeyi etkileyen karakteriyle seçimlerde faşist kliklerin savaşının yine bir parçası ve şovenizmin körüklenmesinde bir unsur olarak kullanılmaktadır.

DOLARIN ATEŞİ, SEÇİMLERE YANSIMASI VE EMPERYALİST GÜÇLERİN SOPASI

Seçimlerin ateşini yükselten bir faktör ise dolar kuru üzerinden yaşanan

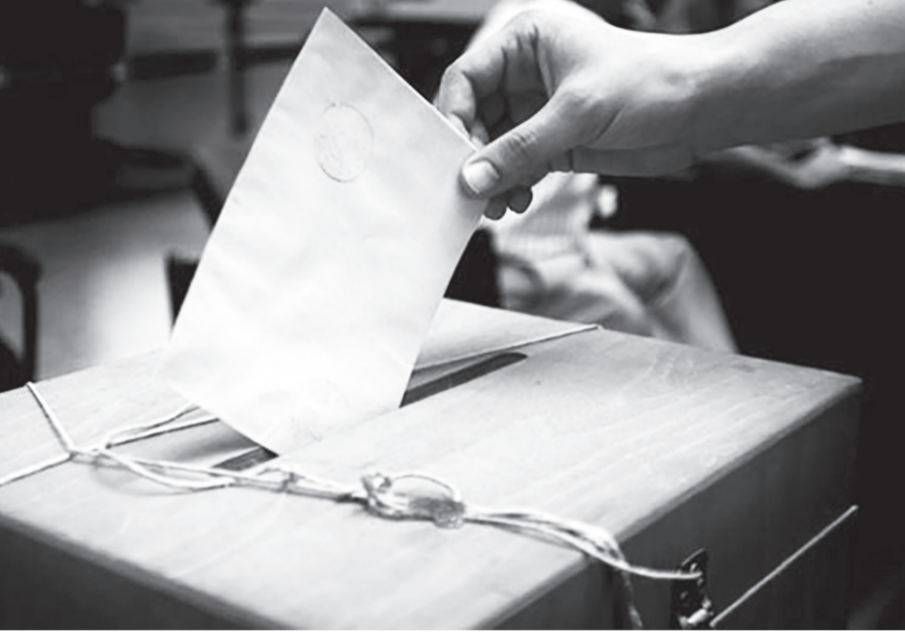
olma mücadelesi Tayyip ve AKP-MHP eliyle uygulanan katliamcı, faşist, işgalci devlet politikasını sürdürme taahhüdü ile ilerlemekte, komprador burjuvaların ve toprak ağalarının çıkarlarının temsilcisi olduğu ispatlanmaya çalışılmaktadır. Millet İttifakı geniş halk yığınlarının öfkesini, bunaltıcı faşist baskıya yönelik tepkisini kullanarak kendine yedekleme mücadelesi sürdürmektedir.

Bu iki faşist bloğun ana karakteri ise yalan, hile, zorbalık, işçi-emekçi kitlelerine yapılmış asalaklık ve Kürt düşmanlığıdır.

KÜRT MESELESİNDE FAŞİST BLOKLARIN DEĞİŞEN ROLLERİ, DEĞİŞMEYEN ÖZSEL DÜŞMANLIKLARI

katliam, baskı, işgal politikasıyla hayata geçerken diğer yandan Kürtler'in ulusal hak ve özgürlük taleplerinin boş vaatlerle geçiştirilmesidir. Her iki bloğun ise tutarlı oldukları bir nokta vardır; Kürt ulusunun tam hak eşitliğinin kesin şekilde inkarı, demokratik haklarının yok sayılması ve Efrin ile başlayan işgalin Rojava'da genişletilmesi... Bu bağlamda bir bütün tutarlı bir Kürt düşmanlığı, soysuzlaşmış bir şovenizm kampanyası örgütlemekten geri durulmamaktadır.

AKP-MHP ittifakı Kürtler'e yönelik şu aşamada kısımlar dahi vaat etmekten uzak durmakta, özellikle AKP içinde Kürt kimliği ile tanınmış faşist politikanın çanak yalayıcısı olmuş satılık şahsiyetler bile vekillik listelerinden ayıklanmıştır. Bu temel-

ekonomik çalkantıdır. Emperyalizme göbekten bağımlı, emperyalist mali sermayenin kısıkcı altındaki ekonominin genel olarak yaşadığı sorun ve derin kriz, seçimler ikliminde tam bir muharebe alanına dönüşmüştür. Dolardaki dalgalanma ve bir çeşit devalüasyonu emperyalist güçlerle Tayyip-AKP kliği arasındaki gerginlik de etkilemektedir. Ancak borsa ve döviz kuru üzerindeki bu oynaklık sadece yüzeydeki köpüktür. Ekonominin temeli, bağımlılık derekesi ve yaşadığı kriz çok daha derindir. Krizin patlama anında ise yıkıcı sonuçları olacaktır. Ancak şu aşamada döviz kurları üzerindeki çalkantı emperyalistlerin memnuniyetsizliklerini ifade etme biçimine dönüşmüştür. Kuşkusuz ayar verme özelliği vardır. Bu çatışmanın gerçekleşmesi kaçınılmazdır. Fakat faturası esasta halk yığınlarına kesilmektedir. Egemen sınıflar arasındaki ve emperyalistlerle olan bu çelişkinin halk kitlelerinin çelişkisini derinleştirmesi de kaçınılmazdır. Bu durumda "millilik" vurgulu şovenizm kampanyaları ise hiç kuşkusuz kitlelerde politik bir karşılık bulmaktadır. Ancak emperyalizmin uşaklığında sebat ve ısrar eden egemen sınıf kliklerinin, daha büyük krizlere aday ekonomik-siyasal şekillenişini halk kitlelerinin görmemesi mümkün değildir. Bu sarsıntı ve krizin siyasal ayağı seçimlere etki edecek bir faktör olarak ortaya çıkarılmaya çalışılmaktadır. Egemen sınıfların bu temelde kapışmasının daha da boyutlanacağını söylemek mümkündür. Bu, devrimci durumun daha fazla gelişmesi ve olgunlaşması anlamına gelmektedir. Devrimci ve komünistler sosyal-siyasal çelişkinin belli başlı faktörlerinden biri olan bu durum karşısında kendi devrimci siyasetini geniş kitlelere taşıma olanağına daha fazla sahip olacaktır. Egemen sınıflar arasındaki çelişki ve emperyalistlerle egemen sınıflar arasındaki çelişki sadece halk kitleleri üzerinde daha fazla tepinmeleri, onlara yönelik baskı ve

sömürünün daha fazla katmerleşmesi anlamına gelmektedir. Bu durum kitleleri daha güçlü şekilde devrimci politikaya ilgi duyar haline getirecek özelliklere sahiptir.

REFORMİZMİN PERİŞANLIĞI, EGEMEN KLİKLER ARASINDA KİTLEYİ SIKIŞTIRAN YÖNELİM

Bu tabloda hem Kürt meselesinde hem de ekonomide yaşanan durum özgülünde, halk kitlelerine reva görülen baskı ve sindirmeye karşı her iki faşist bloğu hedefe koyan bir çizgi belirlemek zorundayız. AKP-Tayyip kliği karşısında siyam ikizi özelliği taşıyan CHP-İYİ Parti-Saadet Partisi ittifakı bir alternatif değildir. Halihazırda egemen sınıfların çıkarlarına odaklanmış politikanın makyajlanmış biçimiyle sürdürülmesidir.

Özellikle seçimlere katılım sağlayan Kürt hareketinin ve diğer demokratik-devrimci güçlerin bu koşullarda izlediği politikanın yanlışlığı yaşanan gelişmelerle daha fazla açığa çıkmaktadır. Tayyip-AKP kliğine karşı tüm enerjilerini harcarken, diğer faşist bloka karşı daha zayıf bir karşı çıkış içindedirler. Yine egemen klikler arasındaki çatışmada ve onun yarattığı siyasi-ekonomik çalkantıda sistem içiliğin sınırlanmışlığı ile ürkek ve tedirgin duruş, geniş yığınların devrimci enerjisinin güçlenmesini frenleyen bir işlev kazanmaktadır. Dolar kuru üzerinden yaşanan hareketlilikte, halka HDP (Demirtaş) üzerinden "dövize yönelmeyin sakın olun" çağrısı yapacak kadar yersiz ve yanlış bir propagandayla "siyaset" üretilmektedir. Emperyalist sermayenin belirlediği oyun kurallarında, halka, sömürü ekonomisini ayakta tutmanın argümanlarıyla propaganda yapmanın denk düştüğü siyaset burjuva siyasetidir. Bu siyaset seçimlerde başarı ile çıkması durumunda ekonominin düzeleceğine dair kuru propagandayla sistemin özünü ve esasını karartmakta, emperyalizme bağımlı

ekonomi ve siyasal düzenin yıkılması yerine tamir edileceğine dair vaatler sunmaktadır.

Bu reformculuğun, halkı kandırmanın, sistemin gerici özünün, sömürücü karakterinin, emperyalizme bağımlı yapısının karartılmasının politikasıdır. Faşist diktatörlüğün seçimlerle geriletip yenileceğine dair kandırmaca siyaseti şimdi ekonomik çalkantıda halkın sırtında hissettiği kırbacın kim ve kimler tarafından vurulduğunun karartılmasına dönük bir yaklaşıma dönüşmüştür. Kitlelerin apaçık gördüğü gerçeği karartmak ancak gözü dönmüş bir reformizmin, seçim zaferlerine odaklanan, kurtuluşu orda gören bir politik şekillenişin sonucu olabilir. Bu krizi sandıkta sonuç üretmeye götüren yaklaşım, kuşkusuz sistem içi bir bakışla sorunu ele almaya mahkum olacaktır.

Seçim kampanyaları, propaganda biçimleri ve ortaya çıkan çelişkiler, vekil listeleri vs. gelişmelerin her bir seyri boykot tavrının gerekliliğine ve doğruluğuna daha fazla işaret etmektedir. Zira egemen kliklerin çatışması derinleştikçe, faşist bloklar arasında geçen mücadelede ve güç dengelerinde reformist çizginin seçim ve meclise yönelik yaptığı çalışma sistemin gerçek yüzünü, faşist karakterini teşhir etmek ve bu savaşımdan faydalanmaya değil sistemin belirlediği oyun kuralları içinde geniş kitlelerin çelişkilerini teskin etme, öfkelerini törpüleme, sabırla beklemesini salık verme ve seçimlerle değişimin imkanı ve olanaklı olduğuna dair sahte umutlar yaratan bir tutuma dönüşmektedir. Hiç kuşkusuz bu tablo CHP'nin başını çektiği kliğe yaramakta, geniş yığınların büyüyen çelişkisi ve biriken öfkesi sandığa odaklanmış mücadele içinde adeta çarçur edilmekte ve boğulmaktadır.

CHP'nin izlediği siyaset AKP gerici-liği ile at başı gitmektedir. Bu faşist parti kendi içinde ortaya çıkan daha keskin muhalefet damarına dahi tahammülsüz bir duruş içindedir. Özellikle CHP'ye pamuk ipliği ile bağlı ilerici, demokrat, anti-faşist kitle bu süreçte bir yandan sisteme daha fazla yedeklenmeye çalışılırken diğer yandan Tayyip-AKP karşıtlığına odaklanmış siyasal iklim ile CHP'nin gericiliğine mahkum kılınmaya çalışılmaktadır. Bu temelde HDP'nin de "eşsiz katkısıyla" seçimle değişimin gerçekleşeceğine inandırılan örgütsüz, umutsuz ve öfkeli kitle CHP'ye daha fazla yedeklenmektedir. Bu "ne olursa olsun AKP-Tayyip gitsin"e odaklanmış siyasal atmosferin doğal sonucudur.

SİSTEMDEN KOPUŞA HİZMET EDEN DOĞRU TAKTİK POLİTİKA OLARAK: BOYKOT

Oysa güçlü bir boykot bloğu ve sistem karşıtlığı çizgisi, güçlü bir propaganda bu anti-faşist, demokratik kitlelerin sistemden kopma zeminini daha fazla yaratacağı. Bu ise daha güçlü bir seçim çalışması, daha güçlü devrimci olanakların ortaya çıkması ve sistemin yaşadığı krizin daha sarsıcı biçime bürünmesi anlamına gelecekti. Bugün devrimden yana olan güçlerin ve Kürt Ulusal Hareketi'nin kaçırdığı bir fırsat olarak anılacaktır. Bu tabloda zayıf da olsa, yetersizlikler taşısa da komünistler süreci ve çelişkileri görerek, doğru politikaya ne pahasına olursa olsun sahip çıkma tutumuyla geleceğe yönelik ciddi bir duruş sergilemiş durumdadır. Kitlelerin artık sandıktan umudunu kestiği koşullarda, belli bir kitlenin doğru etrafında kenetlenme istek ve yönelimi reformist kuşatmanın kısılcasına alınmıştır. Bu kısılcacın hiç kuşkusuz sisteme ve özellikle klikler içinde CHP kliğine yaradığı çok açıktır. Bu şovenist, saldırgan ve Kürt düşmanı partinin ve ittifaklarının altının boşaltılması görevi demokratik-devrimci ve ilerici güçler tarafından maalesef unutulmaktadır. Böylece kitlelerin memnuniyetsizlikle şekillenen durumu, güçlü öfkesi terbiye edilmekte, tansiyonu düşürülmektedir.

Komünistler bu süreçte boykot taktiğine daha sıkı sarılmalı, bunun belirlenen gerekçeleri ile birlikte her platformda daha güçlü tartışması yapılmalı, dostlarını uyarmalı ideolojik mücadeleye girilmeli, geniş halk yığınlarına bu tutumunu en yaygın şekilde ulaştırmalıdır. Zira 24 Haziran seçimleri sonrası ve daha sonraki süreçte kitlelerin doğru politika belirleyen güçlere yönelimi hızlanacak, devrimci siyasete sempatisi daha fazla güçlenecektir. Doğruları en zor koşullarda haykırmayı ve sahiplenmeyi başaranlar bu çelişkileri karşılamakta daha ustalaşacaktır. Örgütsüzlüğün ve dağınıklığın devrimci, disiplinli bir duruşla aşılması, umutsuzluğun kara bulutlarının keskinleşen çelişkilerle dağıtılması zorunludur. Sistemin sandıkla değil zorla ve uzun süreli halk savaşı stratejisi ile yıkılabileceğine olan inanç ve kararlılık bu sayede açığa çıkacaktır. Zira kitleler örgütlü mücadeleyi yakıcı bir biçimde hissettiğinde, doğrunun nasıl ve ne biçimde sahiplenildiğine, doğruyu bulma yeteneğinin kimde olduğuna bakarak yönünü belirleyecektir. Devrimler ve halk kitlelerine siyasal iktidar temelinde önderlik etme yeteneğini kazananların tarihi bu duruma işaret etmektedir.

15-16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ YOLUMUZU AYDINLATIYOR

Muazzam direnişin zayıf karnı ise akşam saatlerinde ordunun sıkıyönetim ilan etmesiyle açığa çıktı. DİSK yönetiminin işçileri "sükûnete" çağırmasının ardından işçiler fabrikalarına geri döndüler.

15-16 Haziran Direnişi'nin ardında yatan kendine güven duygusunun, hakkını sokaklarda arama bilincinin, devletin kolluk güçleriyle çatışma içerisine girmekten çekinmeyen bir cesaretin ve militan cüretkârlığın, 1968 başkaldırısının bu topraklardaki bir uzantısı olduğunu görmek gerekir.

Ekonomik buhranın gittikçe derinleştiği, hakim sınıfların kendi arasındaki çelişkilerinin şiddetlendiği ve buna bağlı olarak işçi, köylü ve gençliğin mücadelesinin yükseldiği bir ortamda, burjuvazi 274-275 sayılı sendikal yasaları

değiştirerek işçi sınıfının haklarını gasp edecek yeni bir yasa tasarısı hazırlığına girişmişti. Tasarı, işçilerin istedikleri sendikalara serbestçe üye olmalarını ve istemedikleri sendikalardan ayrılma haklarını güçleştiren, toplu sözleşme ve grev haklarını büyük ölçüde kısıtlayan hükümler içermekteydi. Sendikaların ülke çapında faaliyet gösterebilmesi için işkolunda sigortalı çalışan işçilerin en az üçte birini üye yapması barajı getiriliyordu. Ayrıca konfederasyonların faaliyet gösterebilmesi için ülke çapında sendikalı işçi sayısının üçte biri üyeye sahip olması barajı konmuştu. Bu madde, DİSK'in üye sayısının bu oranın altında kaldığı tespit edilerek konulmuştu.

Yasa değişikliklerinin mecliste kabul edilmesinin ardından, işçi temsilcilerinin de geniş katılımıyla yapılan kalabalık toplantıda DİSK eylem kararı aldı. DİSK'in planına göre miting 17 Haziran'da yapılacaktı. Ancak DİSK'in kanuna karşı çıktığı ve protesto edeceği haberi bir anda tüm fabrikalara, işyerlerine, kahvelere ve hatta evlere kadar ulaştığında, zaten diken üzerinde olan işçi sınıfı kendiliğinden derhal sokaklara aktı. Sonrasında direnişi bitirmelerini salık veren de Kemal Türkler'in radyodan yaptığı; "İşçi kardeşlerim, işçi

sınıfının bilinçli temsilcileri, anayasal haklarınız için direndiniz, direniyorsunuz. Anayasamız her türlü toplantı ve yürüyüşlerin silahsız ve saldırsız

çatışmaya girişiliyordu. Kadıköy'deki çatışmalarda, polis açtığı ateş sonucunda üç işçi öldürülmüş, 200 işçi yaralanmıştı.

olacağını emreder. Bizler anayasaya sınımsız bağlı işçiler olduğumuz için, hiçbir hareketimiz anayasaya aykırı olamaz. Bizim aramıza çeşitli mak-satlar güden kişiler, çeşitli kılıklara bürünerek gözbebeğimiz şerefli Türk ordusunun bir mensubuna kötü maksatlarla taş atabilirler, tahrikler yapabilirler. DİSK Genel Başkanı olarak sizleri uyarıyorum" konuşması ile bu tarihsel ihanetin mimarı DİSK yönetimi olacaktır.

15 Haziran günü, 115 işyeri ve yaklaşık 75 bin işçiyle başlayıp, 16 Haziran günü 168 fabrikayı ve 150 bine yakın işçiyi kucaklayan 15-16 Haziran Direnişi, İstanbul ve İzmit çevresini kapsadı. 15 Haziran sabahı İstanbul'da, Gebze'de, İzmit'te fabrikalar durdu. Her tarafta işçiler çeşitli yürüyüşler ve mitingler düzenliyorlar ve kent merkezlerine doğru hareket ediyorlardı. DİSK'in böylesi bir kararı olmamasına rağmen işçiler bu protestoları kendi inisiyatifleriyle başlatmış ve elbette ki öncü işçilerin ve devrimcilerin yol göstermesiyle yalnızca iş bırakmakla sınırlanmışlardı. Ertesi gün Kartal'da, Levent'te ve Topkapı tarafında çatışmalar çıkmış, polis ateş açmıştı. Ordu, tanklarıyla ve zırhlı birlikleriyle gösterilere müdahale etmeye çalışıyordu. Askerlerin oluşturduğu barikatlar aşıyor ve polisler

Bu muazzam direnişin zayıf karnı ise akşam saatlerinde ordunun sıkıyönetim ilan etmesiyle açığa çıktı. DİSK yönetiminin işçileri "sükûnete" çağırmasının ardından işçiler fabrikalarına geri döndüler. Fakat bazı fabrikalarda iş durdurma ve iş yavaşlatma eylemleri devam etti. Fabrikalardaki direnişi ne asker ne de polis baskısı engelleyemedi. Hareket iki günle sınırlı kalmayacak, sıkıyönetimin ilanına rağmen 12 Mart 1971'e dek sürecek bir hareketin başlangıcı olacaktır. Üç ay süren sıkıyönetim sonunda işten çıkarılan işçi sayısı beş bini aşmıştı. Yine de sistem başarıya ulaşamadı, yeni sendika yasası uygulamaya sokulmadan iptal edildi.

İşçi sınıfının tüm sendikal kazanımlarını ortadan kaldırmak için sistem, 12 Eylül 1980'i beklemek zorunda kalacaktı. İşçilerin bu büyük direnişi, durgun bir denizdeki anlık bir dalgalanma olmaktan çok öte; yıllara yayılarak günümüzde de hala kendini gösteren bir direngenlikti. Direniş, başlangıcı ve temellerini buradan alan bir yükselişin ürünü kendiliğinden bir patlamaydı. Bu genel direniş içerisinde bizzat yer alan İbrahim Kaypakka-ya yoldaşın 15-16 Haziran'la ilgili çıkarımları ise hala güncel birer kaynak olarak önümüzde durmakta ve bize yol göstermeye devam etmektedir.

"İşçi hareketi, **birinci olarak**, devrimin şiddete dayanacağını, bunun zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu gösterdi.

İkinci olarak, işçi hareketi, burjuva devlet teorilerine ağır bir darbe indirdi. Halkın kurtuluşunu hâkim sınıfların ordusundan beklemenin ne derece ahmakça bir hayal olduğunu gözler önüne serdi.

Üçüncüsü, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, gerçek kahramanın kitleler olduğunu bir kere daha gösterdi. Ve bir avuç seçkin aydın grubuna dayanarak devrim

yapmayı hayal eden bireyci küçük-burjuva akımlarına ağır bir darbe indirdi.

Dördüncüsü, 15-16 Haziran direnişinin bastırılması, devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, şehirlerde zaman zaman ortaya çıkacak işçi ayaklanmalarının kırık bölgelere çekilmediği takdirde bastırılmaya mahkûm olduğunu gösterdi.

Beşincisi, 15-16 Haziran'dan sonra gelen ve üç ay süren sıkıyönetim, en zor şartlarda dahi mücadeleye devam etmenin ancak gerçekten devrimci bir örgütlenmeyle, kanun dışı bir temel atarak ve çalışmalarını bu temel üzerine inşa ederek mümkün olabileceğini gösterdi. Legaliteye bel bağlamanın, revizyonist örgütlenmenin, şiddetlenen sınıf mücadelesi şartlarında halkımıza zarar vermekten başka bir işe yaramayacağını gösterdi.

Altıncısı, 15-16 Haziran Direnişi, ülkemizde devrimin objektif şartlarının ne kadar olgunlaştığının somut bir delili oldu."

İbrahim Kaypakka

“ATEŞİ SÖNDÜRMEYİN”

Dörtlerin Gecesi kitabının yazarlarından ve Diyarbakır Zindanı direnişçilerinden Mehmet Tanboğan ile dün, bugüne ve geleceğe uzanan, ezilen halkların tarihine yazılan ve gelişen süreç üzerine yaptığımız söyleşinin ikinci bölümünü sizlerle paylaşıyoruz.

Yeni Demokrasi: Ölüm orucunu nasıl örgütlediniz? Diğer hareketler katılmadı derken, mesela bu Diyarbakır Zindan Direnişi'ni anlatırken sizin de vurgu yaptığınız gibi TKP/ML ve PKK örgütlerinin sadece örgüt olarak o süreci göğüslediğini söylediniz. Tek tek bireylerin dışında diğer örgütler direnişte yer almadılar dediniz, nedenini biliyor musunuz? Bu süreçte sadece TKP/ML ile PKK'yi sürece karşı birlikte direnişe geçiren faktörler neydi?

- Şimdi 12 Eylül 1980 ile 1981'in Mart ayına kadar devlet çok kapsamlı ve şiddetli bir işkence uyguladı. 1981'in Mart ayına gelindiğinde, biz PKK'liler bir karar aldık. Tabiki bu kararın TKP/ML ile tartışılıp alındığını bize söylediler. Bir ölüm orucu örgütleniyordu ve ölüm orucu eylemi düşmanın baskılarını püskürtecek, uygulamaları kaldıracak bir kararlılıkta tüm mahkumların yeniden birlikte devrimci yaşamın öreceği, politik bir komüne dönüştürecek bir eylem olarak ele alınmıştı. Başlatılan ölüm orucu eylemi tam 45 gün sürüyor. Bu süreçte de PKK'nin ana davasının mahkemesi başlatılıyor.

Özellikle 5 Mart'ta PKK Ana Davası denilen Diyarbakır, Hilvan, Siverek, Urfa, Mardin, Batman ve Siirt grupları olmak üzere dört grup biçiminde 700 ile 750 arkadaşımızla mahkeme süreci başlatıldı. O mahkeme sürecinde hala ölüm orucu sürüyordu. Bizde ölüm orucuna önderlik eden de Hayri Durmuş yoldaşımızdı. Mahkemelerde yapılan tartışmalarda, cezaevi idaresinin katılımıyla da bu uygulamaların durdurulacağı, yeniden normal koşullara geçileceği, mahkemelerde hiçbir kısıtlama yapılmadan izin verileceği, daha çok PKK MK üyeleri Hayri, Kemal, Mazlum yoldaşların PKK'yi savunabileceği mahkeme tarafından kabul edildi. Talepler kabul edildikten sonrada ölüm orucu bitirildi.

Ölüm orucu eylemin talepleri kabul edilmesine rağmen gerek cezaevi idaresi gerek mahkemeler süreci bu kabul gördükleri taleplerin hiçbirine uymadılar. Tam tersine uygulamalar daha da katmerlenerek devam etti-

rildi. İşkenceler, ajanlık ve ihanet dayatmaları, yer yer işkencede ölümlerin çıkması tam bu süreçte başladı. Bu dediğim ölüm orucu eyleminde, eğer yanılmıyorsam 27. gününde PKK'nin önemli militanlarından Ali Erik mide kanaması geçirerek ilk şe-

siyasi savunmalar yapıyorlardı. “Bu mahkemeleri kabul etmediklerini, kendilerini yargılayamayacaklarını, mahkemelerin sömürgeci faşist mahkemeler olduklarını” açıkça ifade ediyorlardı.

Bu süreç böylece 1982'lere geldi.

hadete ulaşan yoldaşımızdır. Bu da ölüm orucunda ilk şehidimiz olarak tarihe geçti. Ölüm orucu bitirildikten sonra mahkeme süreci devam ediyordu. Zindanlardaki direniş zindanların dışına çıktı bu vesileyle. Mahkeme salonları adeta devrimcilerle karşı devrimcilerin arenası durumuna dönüşmüştü. PKK kadroları mahkemelerde çıkıp davalarına sahip çıkarak

1982 yılının başında artık bu uygulamaların durdurulması için devrimci iradeyle kapsamlı bir direniş, düşünce ve kararlılık netleşerek olgunlaşmıştı faşizme boyun eğmeyen devrimci tutsaklarda. Çünkü bu işkence ve ihanet furyası durdurulmazsa zindanlardaki gidişat hiç iç açıcı değildi. Direnişe geçme düşüncesi büyürken gerek PKK gerek TKP/ML kadrolarının kararlı olduklarını cezaevi tutsak

kitlesi görebiliyordu. Şartlar çok ağır, ilişkiler kopuk, bir hücrenin bir diğer yan hücreyle ilişki kurma imkânı yok ve sen bu şartlarda bir direniş örgütlemeye çalışıyorsun. Bu direniş daha çok mahkemelere gidip gelirken tutsakların birbiriyle fısıldaşmalarıyla, bakışlarla, işaretlerle örgütlenmeye çalışıldı. Hücrede kalan arkadaşlar her şeyi göze alarak, yani her tür işkenceleri ve ölümü göze alarak not biçimiyle birbiriyle haberleşerek de bu direniş örgütlemeye çalışıyorlardı.

İşte tam bu süreçte Mazlum Doğan yoldaş bu çıkmazdan bir çıkışın olması gerektiğini, bir çıkışın kıvılcımının tutuşturulması gerektiğini düşünerek 21 Mart 1982'de Newroz gecesi kendi kaldığı hücrede üç kibrit çöpünü yakmış, sonrasında kendini kravatıyla asarak yaşamına son vererek direnişin kıvılcımını başlatmış oldu. Mazlum bu eylemi yaparken bir bildiri bırakıyor hücrede. “Gelinen aşamada ölümleri göze alarak ancak bu ihanet durdurulabilir. Devrimci ideal, devrimci düşünce, devrimci irade, devrimci yaşam kurtarılabilir” diyordu.

Mazlum'un şehadeti ve bıraktığı bu bildiri zindanda bulunan tutsaklara verdiği mesaj: Çıkışın ancak Mazlumlaşarak olabileceğini gösterdi. Başka yol yok, başka bir tarz, bir yöntem yok. Mazlum'un bu eylemi tüm cezaevinde muazzam bir etki yarattı.

Hayri arkadaş Mazlum yoldaşın şehadetini mahkemede siyasi savunma yaparak anlattı. “Aynı zamanda Mazlum yoldaşımız bu askeri cezaevindeki dayatılan teslimiyet, ihanet ve diğer kabul edilmeyecek uygulamalara karşı ölüm eylemiyle karşı koyarak cevap vermiştir” dedi. Ve bu mahkeme konuşmasından sonra tüm zindan Mazlum yoldaşın şehadete gittiğini öğrenmiş oldu. 140'a yakın tutsak kitlesi vardı 33. Koğuştaki ve tereddütsüz eyleme geçildi Mazlum Doğan yoldaş için. Mazlum yoldaşın anması yapıldı. Bu anmadan sonra toplantılar yapıldı, toplantıda neler yapabiliriz gibi düşünceler üzerinde yoğunlaşıldı. Zindanda böyle kitlesel toplantı yapılması bir ilkti aynı zamanda. 33. Koğuştaki bulunan başta Müslüm Elma

ve Ferhat Kurtay arkadaşların olumlu etkisi, kişiliği ve devrimci yaklaşımları çok etkili oldu. Yine orda PKK kadrolarından başka arkadaşlar vardı, yine eyleme katılan Mahmut Zengin, Eşref Anyık ve Necmi Öner arkadaşları da eyleme geçme konusunda büyük katkıları vardı. Bu şeydu; artık bilinen klasik eylem biçimlerinin dışına çıkmaktı, toplantılarda da bu düşünce öne çıktı ve farklı arayışlar üzerinde yoğunlaşıldı. Mazlum Doğan nasıl takip edilebilir ve Mazlum'un bıraktığı mesajın ne anlama geldiğini anlamaya, kavramaya, bu eylemin üzerinde yoğunlaşmaya başlandı. Tabi bu giderek Dörtler'in eylemi ile bilinen aşamaya çıkıldı. Ama Dörtler'de genel kitleden ayrı kendi eylemini örgütleyerek bir arayışa gidildiği, Dörtler'in dışında hiç kimsenin haberi olmadığı bir eylemdi. Tamamen kendi irade kararları olarak tarihe geçildi "Dörtler'in Gecesi." 17 Mayıs gecesinde bu eylem gerçekleştirildi.

Dörtler'in eyleminden önce önemli bir gelişme oldu. Sanırım 15 Mayıs sabahıydı, bizi havalandırmaya çıkardılar. Esat Oktay elinde bir tomar kağıtla ve bir tugay komandoyla birlikte havalandırmaya girdi. Aramızdan, önümüzden gitti geldi, gitti geldi... Bu hareketini epey sürdürdü ve Ferhat Kurtay arkadaşımızın önünde durdu. Yüksek sesle bağıarak "Ferhat Kurtay sen nerdeyse elini kolunu sallaya sallaya çıkıp gidecektin. Ama senin kimliğin yeni deşifre oldu. Sen PKK'nin Merkez Komite üyesisin ve aynı zamanda eyalet sorumlususun. Sen kendini iyi gizledin ve çıkıp gidecektin değil mi?" dedi. Tabi Ferhat yoldaş cevap vermedi. Esat Oktay bunları söyledikten sonra çıkıp gitti. Biz de koşullara girdik. Ferhat arkadaş kimliği deşifre olana kadar siyasi savunma yapmamıştı. Partili arkadaşlar kendisine "savunma yapma, sen deşifre olmadın ve büyük ihtimale kısa bir sürede çıkarsın" demişlerdi. Ama Hasan Garip adında bir ihanetçi Ferhat Kurtay yoldaşımızın kimliğini deşifre ediyor. Koğuşta bize Ferhat kısa bir konuşma yaptı. "Bakın arkadaşlar, kimliğim deşifre olduğundan düşman benim kim olduğumu bilmiyordu. Bundan dolayı yoldaşlarım benim siyasi savunma yapmamı doğru görmediler. Yarın mahkemem var ve ben de artık mahkemede siyasi savunma yapacağım hepimiz tarafından bu bilinsin. Siyasi savunma yapacağımından dolayı beni buraya getirmeyebilirler" diyerek bazı tavsiyelerde bulundu. Mahkemeye götürüldü, akşam tekrar yanımıza getirildi.

Yeni Demokrasi: 1980 askeri faşist darbenin gelmesiyle birlikte

hapishanede devrimci örgütlerin ilk tavırları nasıldı?

- 1980 askeri darbeden önce genelde Türkiye'nin içerisinde bulunduğu dışta bir darbe olasılığı tartışılıyordu. Hareketler bu duruma karşı bir hazırlık içerisindeydi ve belli öngörüler vardı. Bu öngörülerin olmasına rağmen bekle-gör politikaları vardı. İlk olarak belli hakların gasp edilmesine dair müdahalelerde bulunuldu. Bu hak gasplarının olmasına dair ilk olarak Aralık 1980 tarihinde 12 günlük bir açlık grevi eylemi yapıldı. Eylem aslında sonuç vermedi. Hiç bir kazanım olmadan eylem sonlandırıldı. Bu başarısız açlık greviyle birlikte hak gaspları başladı. Saç sakal tıraşı, hastanelere gidilip gelinirken askeri yürüyüşle gidilip gelinmeye başlandı. Avukat yasakları vb. hak gaspları yaşandı. 1981 Ocak ayına kadar tüm yasaklar yoğunlaştı. Cezaevinde 2 eğilim vardı. Biri her türlü uygulamayı kabul eden eğilim bir diğeri de direniş çizgisini benimseyenler ayrı ayrı yerlerde kalıyordu. Direnişi seçenler 600-700 kişiydi. Bunlar cezaevinde bulunan PKK, TKP/ML, KAWA, DEV-YOL ve Rîzgari örgütleriydi. Baştan beri direnişin yanlış olduğunu savunan Türk ve Kürt küçük burjuva hareketleri vardı. Bu küçük burjuva hareketler direnişi bir intihar eylemi olarak görerek katılmadılar. Aslında kendi teslimiyet tavırlarına kılıf arıyorlardı.

Yeni Demokrasi: Diyarbakır'daki TKP/ML davası kadrolarının ve taraftarlarının tavırları nasıldı? PKK davasından tutsaklarla ilişkileri nasıldı?

- TKP/ML kadrolarını o zorlu koşullarda tanımış olduğum için memnunum. Ama TKP/ML davasında yatan arkadaşları kendime yakın olarak görüyorum. Bu davadan Müslüm Elma, Hasan Hayri Aslan, Mustafa Kaya, Cafer Cangöz yoldaşlar kendime yakın gördüğüm en yakın arkadaşlardı. Örneğin Diyarbakır zindanında en çok kaldığım Müslüm Elma tanıdığım bildiğim tüm hareketlerin saygısını ve bütün hareketlerinin taraftarlarının sevdiği bir duruşa sahipti. Hasan Hayri Aslan arkadaş politik düzeyi yetkin olan mütevazı bir arkadaşta. PKK kadroları olarak Hasan Hayri Aslan ve diğer TKP/ML davasındaki arkadaşları her zaman yakın

birer yoldaş olarak görmüştür. Cafer Cangöz'le yaklaşık 6 ay kaldım. Cafer'in sıcaklığı, mütevazılığı, cesareti ve bilinci örnek düzeydi. Mustafa Kaya arkadaş ise ideolojik ve siyasi olarak çok iyi olmasa da aslında bu arkadaşların toplamıydı. Mustafa Kaya arkadaş bütün örgütlerin sahiplendiği ve değer verdiği bir kişiliğe sahipti.

Yeni Demokrasi: Diyarbakır zindanında ihanetin en üst boyutuna ulaştığı anda Mazlum Doğan'ın teslimiyete karşı gerçekleştirdiği eylem nasıl bir etki yarattı? Siz de o süreçte yer alan biri olarak nasıl görüyorsunuz?

- 1982 Newroz'u'na gelindiğinde Diyarbakır zindanında teslimiyet ihanete vardırılmak üzereydi. Mazlum Doğan bu süreci çok iyi görerek Newroz gecesi eylemi gerçekleştirerek sürece müdahale etti. Teslimiyet ve ihanet kırılmak isteniyorsa en üst düzeyde bir eylemin konulması gerektiğini hepimize gösterdi. Teslimiyet ihanete direniş zafere götürür şiarı doğrultusunda en değerli varlığı olan yaşamıyla bunu gösterdi. Umudun umutsuzluğa, direniş çaresizliğe, teslimiyetin ihanete dört nala gittiği bir süreçte bir önder bir devrimci buna müdahale ederek canını ortaya koydu. Bu o zifiri karanlık ortamda her şeyin tükenmeye doğru gittiği bir anda tünelin ucundaki ışık oldu. Yol gösterdi. Umut verdi. İnsan yaşamındaki direnmenin kutsallığını gösterdi.

Yeni Demokrasi: Kamuoyu sizi Dörtler'in Gecesi kitabıyla tanıyor. Sizi bu kitabı yazmaya iten etken ve nedenler neydi? Bu kitabı nerede yazdınız?

- Öncelikle şunu söyleyeyim; ben zindana girdiğimde bir PKK'li ve bir devrimci olarak girdim. Dışardayken yazı yazmayla, edebiyatla çok haşır neşir olan biri değildim. Dörtler bir vasiyet sonucu yazıldı. Ferhat Kurtay arkadaş eylem gecesi bizi toplarken, bana dönmüştü, burada olup biten her şey mutlaka yazılmalı, partiye ve halka doğru iletilmelidir. Bu bir vasiyettir demişti. O süreçte yani 1982'de ve daha sonraki yıllarda hep bu vasiyetin yerine getirilmesi için uğraştık. 1988 yılında Diyarbakır Cezaevi'nde benim de içinde bulunduğum bir bölüm arkadaşın Urfa ve

Antep'e sürgün edilmesiyle bu vasiyetin daha fazla geciktirilmeden yerine getirilmesi gerektiğine inandık. Urfa'da 1988 Ağustos ayında düşmanın yeniden zindanlara yönelmesi TTE vb. uygulamaları dayatmasıyla tüm devrimci tutsaklar buna karşı tavır alarak eyleme başladılar. Biz devrimci tutsak olarak 20 kişi Urfa Cezaevi'nde iddik. Bu uygulamalara tavır alınca bizi tek tek hücrelere attılar. Hücreye girdiğimizde fırsat bu fırsattır diyerek bu vasiyetin yerine getirilmesi için gardiyandan iki tane harita metot defteri ve birkaç tane de kalem istedim. Aynı süreçleri birlikte yaşadığımız Fevzi Yetkin arkadaşın aynı yerde olması ve birlikte aynı süreci eksiksiz anlatabileceğimizi düşündük ve başladık. Ben birinci kat, dokuzuncu hücredeydim. Fevzi ise ikinci kat, yedinci hücredeydi. Kararlaşmış gibiydik ben yazıyordum. Gündüz yazdıklarımı Fevzi'ye yolluyordum Fevzi kontrol edip bana geri yolluyordu. Bu çalışma 45 gün sürdü. Çalışmamızın sonucunu yanımızda bulunan Mustafa Karasu arkadaşına verip okumasını istedik. Karasu arkadaş okuduktan sonra o şartlarda bizde bulunmayan bir daktilo istedik, çalışmayı daktiloya geçirdik ve daktiloya geçirdikten sonra bir nüshasını partiye gönderdik. Bizde kalan bir nüshayı avukatım İnsan Hakları Derneği Başkanı olan Hüsnü Öndül'e verdik. Hüsnü Öndül bir hafta sonra Yurt Yayıncı'nın sahibi Ünsal Öztürk ile yanımıza gelerek çalışmayı basmak istediklerini söyledi. Biz de hiçbir şey istemeden basılmasını söyledik. İkinci baskısıyla birlikte toplantı kararı verildi ve hakkımızda dava açıldı. Ben, Fevzi Yetkin ve Ünsal Öztürk'e dava açıldı. Biz de bu davaya karşı Dörtler'in Gecesi savunmasını yazdık. Dörtler'in Gecesi kitabına da dava açıldı ve savunma yaptık. Dörtler'in Gecesi davası beraat etti. Daha sonra yaptığımız savunmaya da dava açıldı. Bu savunma davasında 2 yıl hapis 50 milyon para cezası kesildi. 50 milyonu ödemediğim için de 5 yıl ceza verildi. Bu cezanın 1 yılını yattım. Avrupa Birliği'ne almak için bunlara düşünce suçlularını bırakın şartı konuldu. Bunun üzerine ben de serbest bırakıldım.

Yeni Demokrasi: Hem bu direnişi yazarak gelecek kuşaklara aktardığımız için hem de zaman ayırarak sorularımızı cevapladığınız için teşekkür ediyoruz.

-İbrahim Kaypakaya'nın politik ideolojik siyasi devamcısı olan Yeni Demokrasi gazetesine bu fırsatı bizlere tanıdığı için ben teşekkür ediyorum. Çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Bir Fotoğraftan Geriye Kalanlar; BİR AVRUPA'YA DÖNÜŞ SERÜVENİ, BİR KAMPANYA VE TOPRAĞA GÖMÜLMÜŞ DÖRT SİLAH!

Başarısızlıkla örülü bir dönem bitirilmiş ve bittiği gün savaş alanından ayrılmanın yol ve yöntemlerinin araştırması başlamış, "devrimci dayanışma" savaştan kaçış ilkesi üzerinden devreye sokulmuş ve bu arayış Proletarya Partisi'nden özel olarak gizlenmeye çalışılmıştır. Savaş alanına yönelik bozgun planları yenilgiyle sonuçlanınca artık geriye alanı terk etmek kalmıştı. "Parti savaş mevzilerinde" güçlenecekti ancak, bunu başarmak için savaş mevzileri önce terk edilecek, silahlar toprağa gömülecek, şehit ailelerinden özür dilenecekti.

"Dersim'de bulunan partimiz TKP/ML'ye bağlı TIKKO gerillalarının Siyasi Komiseri'yim. Her biri halkımızın yetiştirdiği şehitlerimizin bizlere devrettiği mücadele bayrağını yere düşürmeden taşımak boynumuzun borcudur. Onları minnetle anıyor, yaşam ve direniş pratiklerini, mücadele ve savaş gerekçemiz olarak taşımaya devam ediyoruz."

Temel meselemiz ideolojiktir, devrimciliğe dairdir! Devrimciliği uygulayıp ve yaşama geçiriş tarzımıza dairdir. Dürüst, ilkeli olmaya, partimizin işleyiş ve hukukunu sahiplenmeye komünist olmaya dairdir. Temel ayrılık noktalarımız budur.

Partimiz M. Demirdağ yoldaşın yaklaşımıyla ifade edersem; kendi stratejisi ve teorisi doğrultusunda, kitle hareketleri ile ilişkilendirilerek, sınıf mücadelesinin engin denizinde yer alıp, kısa sürede savaş mevzilerindeki yerini sağlamlaştırıp daha da geliştirecektir. Devrimciysen, böyle bir iddian varsa siyaseten ortaya çıkar, kendi düşünceni savunursun. Tabii bunu

yapabilmek için kendine, siyasetine, haklılık ve meşruluğuna güvenmen gerekir. Kuşkusuz utanmak devrimci bir eylemdir, ki devrimcilik iddiasında bulunuluyorsa bunu beklemek hakkımızdır diye düşünüyoruz."

(Kaypakkaya-Partizan sitesinde yayınlanan "G-DPK" Siyasi Komiseri ile röportaj)

Proletarya Partisi'nde 2015 yılında patlak veren ve 2017 yılında partiden kaçışla sonuçlanan hizip süreci, bilindiği gibi kendini en son gerilla alanında parti dışına atmış ve bu adımla da hizip süreci yapılan açıklamalarla noktalanmıştı. Gerilla alanında "G-DPK" imzasıyla yapılan açıklamadan kısa bir süre sonra "G-DPK Siyasi Komiseri" ile bir röportaj yayımlandı. Yukarıda yazılanlar, bu röportajdan yapılan alıntılardır. Röportajın tamamına dair elbette yapılacak bir dizi değerlendirme vardır ancak amaç tamamına dair değerlendirme yapmak olmadığı için, şimdilik bu kadarını almak yeterlidir.

2015 yılından itibaren kendini Proletarya Partisi içinde örgütlemeye çalışan hizip bu amaçla faaliyet alanlarına yönelmiş, bozgunculuğu ve tasfiyeyi örgütün tamamında hayata geçirme hedefiyle hareket etmişti. Bu hedefini kimi alanlarda başarmış kimilerinde ise başarısız olmuştur. "G-DPK" Siyasi Komiseri'nin Dersim serüveni ve "Bölge Komutanlığı"nın çıkışı işte böyle bir amaç ve hedefle başlamış ancak evdeki hesap çarşıya uymamıştır. "Tarih" bilgisi ve tecrübeyle, bu tecrübenin ve sahip olunan kimliğin özgüveniyle çıkıldı yola(!) Bu özgüven başarıya kilitlenmeyi beraberinde getirdi(!) Ancak savaşa ve savaş alanına yabancılığın getirdiği bu özgüven bir süre sonra başarının sanıldığı kadar kolay olmadığını gösterdi. Taşınan kimlik elbette önemliydi ama diğer mücadele alanlarında olduğu gibi gerilla alanında da bu kimliğin değeri bir yere kadardı. O yer yaşam ve mücadele karşısındaki duruşta her gün yeniden somutlanır, değer ve anlam kazanır. Hiçbir tumturaklı sözün yaşam karşısında hükmü yoktur.

Yoldaşlık ilişkileri, örgüt kültürü ve yaşamı, o kimliğe verilen değer ve en önemlisi de Proletarya Partisi'ne verilen değer yaşamın canlı pratiğinde her gün açığa çıkar, test edilir. Bu sınavlarda başarısız olduğunda söylenen sözlerin etki gücü de bulunmaz. Ve çıkılan Dersim serüveninde savaş alanında verilmesi gereken bu ilk sınavlardan geçilememiş ve sınıfta kalınmıştır. Proleter duruşun yerine küçük burjuva aydın duruşu ilk deşifre olan özellik olarak not defterlerine yazılmıştır. Ardından çoğaltılan bu liste bir saygınlığı değil, taşınan kimliğin sorgulanmasını beraberinde getirmiş, savaş alanına neden gidildiği kolektif tarafından çok kısa süre sonra anlaşılmıştır. Bu başarısızlık diğer başarısızlıklara mahkumiyeti de koşullamıştır.

Neydi amaç? Gerilla alanı parti çizgisine karşı konumlandırılacak, alandaki savaş gücü partiye düşmanlık zemininde örgütlenecek ve bu başarılı olduğu durumda da Proletarya Partisi'ni yıkıma sürüklemek ve

parçalamak çok daha hızlı şekilde ilerleyecekti. Bu hedefe “emin adımlarla” yüründüğüne dair kamuoyuna servis edilen bilgilerle birlikte moral ve motivasyon sağlanmış, savaş gücünü “**arkalarına**” almanın yarattığı güvenle yürünmüştür(!) Ancak yalancının mumu BİR KEZ DAHA yatsıya kadar yanmış ve yatsı zamanı geldiğinde de savaş alanından hizbe alınan tavrı kabullenmeleri oldukça zor olmuştur.

Umut ve hayallerle başlayan Dersim serüveninden istenilen sonucun alınmayacağı 2017 yılı baharında artık netleşmişti. Proletarya Partisi açısından oldukça uzun sayılan “hizipli yürüme” durumuna tavrı alınmış ve geriye gerilla alanının alacağı tavrı kalmıştı. Hizip açısından umudun yitirildiği dönem tam da bu dönem olmuştur. “Siyasi Komiser”liğe giden yolun ve “Komutanlık” imzalı açıklamaların taşları bu dönemde tamamlanmıştır artık. Yönetici komiteler, alt komiteler ve savaşçılar; Proletarya Partisi’nin ilkelerine, onun ihtilalci çizgisine, Bolşevik niteliğine karşı yönelen hizbe tavrı almış ve bu tavrı beyan etmekte de hiçbir tereddüt göstermemiştir. “Siyasi Komiser” kendinden “bekleneni” yerine getirememiş, alanı parti çizgisine karşı konumlandıramamış, planlar işletilememiş, bozgunculuk ters tepmiş ve tüm savaş gücü partinin etrafında kenetlenmiştir. Süreç boyunca hiç bir baskılanma, yasaklama vb. yaşanmamış, böyle bir tavrı geliştirilmemiş, Proletarya Partisi’nin işleyiş ve ilkeleri hatırlatılarak propagandada serbestlik hakkı da tanınmıştır. Bu hak kullanılmış ancak sonuç yine başarısız olmuştur. Bu başarısızlık ve yenilgi, hizbin kendisini ÖK (Örgütlenme Komitesi) olarak merkezileştirmesiyle buluşan “GEÇİCİ-DPK” çıkışıyla kabul edilmiştir. Dersim’de “GEÇİCİ” diye çıkış yapan bu anlayışın ciddiyetsizliği yurtdışında Örgütlenme Komitesi’ne kavuşma gerekçesiyle GEÇİCİ sıfatını kaldırdığını ilan etmesiyle ortaya çıkıyordu. Henüz kendini ilan ederken ciddiyetsizliği belli olan bu zihniyet aynı zaman aralığında TASFIYENİN DE planlarını yapmaktaymış.

Alanda açık propaganda hakkından istenilen sonuç alınmadığında gizli ilişkiler ve görüşmeler yapılmış, bozgunculuk planları bu şekilde devreye sokulmuş ve bu durum yönetici komite tarafından kısa sürede deşifre edilerek tavrı geliştirilmiştir. Üstelik bu korkaklık hiç yaşanmamış gibi “siyasi KOMSER” kısa bir süre sonra “siyaseten ortaya çıkmayı”, “meşruluğuna güveni” buyurmuştur. Korkaklığın perdelenmesi için daha keskin söylemlere, daha sol ama özünde sağ çıkışlara ihtiyaç vardı ve “siyasi KOMSER” rolü gereği bu açığı ka-

patmıştı.

Dersim serüveni artık yeni bir yola girmeyi zorunlu hale getirmişti. Savaş alanından istenilen sonuç alınmamış olsa da Proletarya Partisi’nin birliğine kastetmeye yarayacak her koşul ve fırsatı değerlendirmeye yemin edenler, bu fırsatı da kaçırmamıştı. Yaratılmak istenilen umutsuzluk ve kafa karışıklığı, alandan ciddi bir gücün partiye karşı konumlandığı algısı yaratmaya dönük idi. Siyasi “KOMSER” ve Komutanlık imzalı açıklamalarla koparılmak istenen bu yalan yaygarası idi. Bu yalanlara ve propagandaya ikna olanlar, ikna olmaya açık olanlara söylenecek söz elbette ki vardı ancak yaşanan gelişmeye karşı gerilla alanından yapılan açıklama yeterliydi. Kuşkusuz bu konuda artı bir uğraş içinde olmamak sınıf mücadelesinin keskin ve net pratiğinin er ya da geç gerçekleri açığa çıkaracağına olan inançtı. Proletarya Partisi açısından başından itibaren sınav sahası bu nedenle açık ve netti.

“GDPK” açıklamasının yaratacağı algının güçlendirilmesine, vurguların netleştirilmesine, ayrılığın net tarifine ihtiyaçtan kaynaklı olsa gerek “Siyasi KOMSER” röportajıyla durum pekiştirildi. Savaş alanında bozgun yaratmaya yetmeyen “kimlik” bu röportajla tazelandi ve yeni bir kimlik daha yakaya takıldı. Bu kartın güveniyle “temel sorunun devrimcilik” olduğu ilan edildi ve “savaş sahasında partinin güçlendirilmesi görevi” tayin edilerek nokta konuldu. Bu nokta “komutan cephede komutandır” sloganlarıyla tamamlandı, komutanlığın nerede ve nasıl yapılacağı propagandaları geniş bir alanda, sosyal medyanın yıkıcı gücüyle kahramana övgüler başladı.

Bu övgülerin ardından Dersim tarihi ve yapısına dair inceleme yayınlandı. Yapılan değerlendirme meseleye sınıfsal bir pencereden bakmak yerine küçük burjuva tarihçi gözüyle bakıldığını anlatıyordu. Kısa dönemden çıkarılan “derin tahlil ve teoriler” “partiyi savaş içinde” güçlendirmenin de ilk şartıydı. Mücadelenin verileceği saha tanınmalı, kitle yapısı tahlil edilmeli, üretim ilişkileri sorgulanmalı, düşmanın yönelimi anlaşılmalıydı. “Siyasi KOMSER” bu alandaki “teorik birikiminin” derinliğini de kanıtlamıştı artık. Geriye işaret edilen mevzilerde durmak ve savaşmak kalmıştı.

SAĞ TASFIYECİ HIZBİN HAZİN SONU

2015 yılından itibaren, proleter ideolojiye yabancılaşan, küçük burjuva devrimciliği kutsayan, Proletarya Partisi ve sınıf mücadelesinin ilke ve yasalarına yabancılaşmayı tarifleyen bir dizi tartışma yaşanmıştır. Yaşa-

nan sürecin açığa çıkardığı sorunlara proleter ideolojinin ışığında bakmak, yorumlamak ve kavramak bir niteliğe ve en önemlisi de sınıf mücadelesinde kararlı bir duruşa sahip olmayı gerektirmekteydi. Bu niteliğin kaybedildiğine dair sayısız tartışma örnek gösterilebilir. “Ekmek kırıntısı bırakılan yollardan” geçilerek, yürütülen tartışmalardan geriye sınıf mücadelesine ateşten gömleği giyerek atılmanın dışında bir seçenek kalmamıştı. “Parti savaş sahasında güçlenecekti” ve bu sanıldığı kadar kolay bir göreve işaret etmiyordu. Silah elde çarpışmanın ötesinde güçlü bir Bolşevik Parti anlayışını, yarınlara dair netliği, mücadelede kararlılığı ve halkın onurlu davasına inancı gerektiriyordu.

Başarısızlıkla örülü bir dönem bitirilmiş ve bittiği gün savaş alanından ayrılmanın yol ve yöntemlerinin araştırılması başlamış, “devrimci dayanışma” savaştan kaçış ilkesi üzerinden devreye sokulmuş ve bu arayış Proletarya Partisi’nden özel olarak gizlenmeye çalışılmıştır. Savaş alanına yönelik bozgun planları yenilgiyle sonuçlanınca artık geriye alanı terk etmek kalmıştı. “Parti savaş mevzilerinde” güçlenecekti ancak bunu başarmak için savaş mevzileri önce terk edilecek, silahlar toprağa gömülecek, şehit ailelerinden özür dilenecekti. Ateşten gömleği giymek için önce sınırın Avrupa tarafına geçilecek, saflar orada tahkim edilecek, “ekmek kırıntısı bırakılan” yollar bir kez daha geçilecek ve “koşa koşa Avrupa’da demirlenecekti”. “Avrupa’nın ışıklı sokakları” bir kez daha savaşa tercih edilmiş, hayaller bir kez daha yıkılmış, Rojava’ya selam durularak Avrupa sınırına varılmıştır. Zaten savaş sahasındaki varlıklarının kalıcı olmadığını “geçici” sıfatıyla ilan etmişlerdi. Türk, Kürt çeşitli milliyet ve uluslardan emekçi halkımızın ve Proletarya Partisi’ne gönül vermiş emektaşların bir beklentisi yoktu. Fakat “siyasi KOMSERİN” “tarihsel” çıkışı, açıklamaları ve ortaya koyduğu “iddiaları” kendine inanlarda bir “acaba”yı geliştirmişti. Halbuki sınıf mücadelesinin yasası her yerde olduğu gibi burada da işleyecek ve halkımızın deyimiyile “sular çekildiğinde denize kimin dunsuz girdiği” açığa çıkacaktı. Bu gerçeği görmek için sadece biraz sabretmek gerekiyordu.

Bu son, Proletarya Partisi açısından elbette bir sürpriz ve beklenmedik durum olmamıştır. Zira bundan önce de yaşanan örneklerde kaçınılmaz son er ya da geç yaşanmıştır. Tasfiyeciliğin geldiği hâlin deşifre edilmesinden sonra, önceki bozguncu ve tasfiyecilerin hararetli savunuya girmesinin nedeni de budur. Proletarya Partisi’ne düşmanlıkta birleşilen ortak nokta, daha önce yürünen benzer yol geli-

nen aşamada bir kavşakta birleşmiştir. Proletarya Partisi’ne karşı kurulan ortak koroya katılmakta hiç tereddüt göstermeyenlerin, acıları da beklentileri de ortaktır çünkü. Özgürlük marşlarının yerini “özgürlük kampanyalarına” bıraktığı gün yani dün kurulan ve bugün yenileri eklenen bu koronun sınıf mücadelesinde yarını elbette ki yoktur.

GEÇİCİLİK durağında Proletarya Partisi’ni temsil ettiği iddiası ile duranlar, bu duraktan yollarına devam ederken ideolojik-politik tasfiyeciliğin özelliği ile örgütsel tasfiyeciliğe çok hızlı ulaştılar. Şimdi trajik bir şekilde “büyük sözler, büyük iddialar” yine kendi propagandaları ile komik bir hâl almış durumda. Özgürlük kampanyaları aslında tasfiyeciliğin tüm yüzünü gösterdiği kampanyadan başka bir şey değildir. Proletarya Partisi’nin canını okumaya yeminli bu anlayışın, bu sağcılığın küçük burjuva anlayışa teslim ettiği komünistlik, şimdi devrimciliğinin artık sadece bir küçük burjuva romantizmine dönüşmeye başladığını söylemek yanlış olmayacaktır.

Uzun bir süreye yayılan tartışmalar bittiğinde, geriye bu dönemden çıkarılması gereken dersler ve bu dersler ışığında toparlanma, hızla sınıf mücadelesinin görevlerini yerine getirmeye yönelmek kaldı. Bu görev ve misyon dün olduğu gibi bizlerin omzundadır. Sınıf mücadelesinin tüm keskinliği ile aktığı bu dönem Proletarya Partisi’ni ve ona düşmanlıkta birleşenleri saflaştıracak, ayırım çizgilerini netleştirecek tek gerçektir. Sistemin tüm kanallarıyla tıkanıdığı ve yeni bir soluklanma durağı olarak belirlediği seçimlere dönük belirlenen tavrı ve yürütülen tartışmalar bu saflaşmanın ve ayrışmanın son örneği olmuştur. Bu sürece dönük belirlenen politika reformizm ile araya çekilecek çizgiyi netleştirmenin yanı sıra, seçimlerden sonra devletin girişeceği daha kapsamlı saldırılara karşı da konumlanmayı ve örgütlenmeyi ifade etmektedir.

Proletarya Partisi’nin ilke ve temellerine yönelen tüm saldırılar ancak böyle bertaraf edilecek, mücadele arenası ayırım çizgilerini netleştirecek, “geçici” öyküler bu sıcak mücadele alanlarında son bulacaktır. **Geriye ise silahlarını toprağa gömerek savaş kaçıklığı yapanlar değil, son mermisine kadar çatışan, Proletarya Partisi’nin kan ve can pahasına yarattığı geleneği sürdürenler kalacak, mücadelede yaşayacak, yavaşatılacak. Onların isimleri çoğalacak, onların mücadelesi dilden dile dolaşacak. Bugünlerden yarınlara onların kahramanlıkları kalacak!**

“UMUDUN, DEVRİMİN, KOMÜNİST GÜZERGAHIN KUTUP YILDIZIDIR İBRAHİM KAYPAKKAYA!”

Kaypakkaya komünist çizginin örgütlenme sürecinde her türden küçük burjuva akımla, orta burjuva reformist ve revizyonist anlayışla keskin bir ideolojik-teorik-politik mücadele ile sınıfsal temele dayanan ayrımları gerçekleştirmiştir.

HABER MERKEZİ- Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 45. yılında bir açıklama yapan Türkiye Komünist Partisi / Marksist Leninist – Merkezi Komitesi, “18 Mayıs 1973’ü hatırlamak-hatırlatmak, unutmamak-unutturmamak, sahiplenmek-sahiplendirmek bir direnme biçimidir” dedi. “Umudun, Devrimin, Komünist Güzergâhın Kutup Yıldızıdır İbrahim Kaypakkaya” başlıklı açıklamada “Bu direnme biçimi hiç kuşkusuz genel olarak devrim isteyen geniş halk yığınları, devrimciler, demokratlar ve ilericiler için geçerlidir. Ancak sadece bu tarihsel sınırlanmışlıkla kalmamaktadır. 18 Mayıs 1973 enternasyonal proletarya için, komünistler için bir kimliği, insanlığın tarihsel kurtuluş manifestosunu kıskançlıkla koruma direnişidir” denildi.

“İbrahim Kaypakkaya yoldaşı 45 yıldır unutmuyarak direndik, onu kavramaya çalışarak direndik, onun çizgisinde ısrarla kararlılıkla durarak direndik. Kaypakkaya yoldaşı tarihsel bir şahsiyet, bulunduğu dönemle sınırlı bir komünist önder derekesine indirmeye çalışan sıradanlaştırmaya karşı direnenek anımsadık” denilen açıklama şöyle devam etti; “Kaypakkaya'nın fikir ve düşüncelerinin, stratejik hattının, temel teorilerinin, yönteminin güncel ve geçerli olduğunu unutmadan direndik. Kaypakkaya'nın kurduğu ve armağan ettiği enternasyonal proletaryanın Türkiye kolu TKP/ML 46 yıldır ideolojik duruşundan, tarihsel sorumluluğundan, tasfiyeciler-reformist-revizyonist rüzgarlara rağmen çizgisinden uzaklaşmamasını bu direniş manifestosundan almıştır. Kaypakkaya yoldaşı parçalara ayırmadan, onun bütünlüğünü bozmadan, “revizyonizmin lekelerinden arındırarak herkesin gözü önünde diktiği kıvılcık bayrağı” azimle ve yüzlerce şehidin canı pahasına sahiplenerek taşımaktan geri durmayan yaklaşımı bu bilinç ve kavrayışından gelmektedir.

Kaypakkaya “bir kere sınırı aşan için sınır yoktur” sözünün en ideal sembolüdür. O devrimci teori ve devrimci pratiği komünist çizgide örgütlerken

sınırları, kalıpları, dogmaları, ürkeklikleri, yetersizlikleri paramparça etmeyi başarmıştır. O tüm ilerici, devrimci, aydın kesimleri peşinde sürükleyen Kemalist ideolojinin canına ot tıkarken ve gericiliğini bir daha devrimci ve komünist çizgiye bulaştırma olanağına kavuşamayacak kadar açık ve seçik koyarken bu sınırsızlığından, gerçeğe ve doğruya

ulaşmadaki azminden beslenmiştir.”

Kaypakkaya'nın Kürt meselesine dair, sosyal şovenizm biçimleriyle arasına koyduğu net duruşun, Marksist teori ile sınıf mücadelesinin arenasında sürdüğünün altı çizilen açıklama şu şekilde devam etti; “Bu kulvarda yarış halindeyken, Kürt ulusunu ve onun haklarını ve özgürlüğünü savunan, tahlil eden komünist kulvarı adeta tek başına olma pahasına açmıştır.

O, 12 Mart'ın ağır baskı ve sindir-

me politikası ile devrimci hamleleri felç edecek düzeye getiren koşullarda Halk Savaşı çizgisi doğrultusunda “Küçük gruplar büyük cüretler” şiarıyla gerilla savaşını başlatarak devrimin yolu ve çizgisi noktasında buz kırıcı olmuştur.

O, uluslararası ölçekte revizyonist ve komünist kamplaşmada yolunu,

jik-siyasal çizgilerin “kardeşleşmesine” odaklanmış yaklaşıma karşı proletaryanın sınıf çıkarlarından taviz vermeden her türden farklı devrimci sınıfların siyasal çizgisiyle arasına kalın çizgiler çekmeye odaklanmıştır.

O, devrimin örgütlenmesinde reformların sadece kesin ve kararlaştırılmış komünist-devrimci çizginin yan ürünü olabileceğini ortaya koyarak, reformist anlayışlara ağır darbeler indirmiştir.”

Açıklamada İbrahim Kaypakkaya'nın bugün kavranması gereken en önemli özelliğinin onun ait olduğu sınıfın tarihsel sorumluluğuna olan sıkı ilişkisi ve güçlü bağı olduğu vurgulanırken, Kaypakkaya'nın proletaryanın tarihsel sorumluluğuna uygun, ülke koşullarında silahlı mücadele ile şekillenecek bir partiyi örgütlemeyi her şeyden önce ihtiyaç olarak tanımladığı ve onun inşa edilmesi için son nefesine kadar davrandığı ifade edildi.

Kaypakkaya'nın komünist çizginin örgütlenme sürecinde her türden küçük burjuva akımla, orta burjuva reformist ve revizyonist anlayışla keskin bir ideolojik-teorik-politik mücadele ile sınıfsal temele dayanan ayrımları gerçekleştirdiğinin altı çizilirken “Kaypakkaya'nın ayırt edici özelliklerinden birisi budur. O sınıfsal temele dayanan yaklaşımlarla ayrımları koymanın, bu bağlamda ideolojik farklılığı belirlemenin zorunlu, kaçınılmaz ve en temel ihtiyaç olduğu üzerinde bir şekillenişe sahiptir. Bu ayrımı yapmaksızın halk kitlelerine kendi çizgisini anlatmanın, onları bu çizgi etrafında örgütlemenin mümkün olmayacağını üst düzeyde bir kavrayışına sahiptir. Sınıfsal ayrımları ve ona dayanan siyasal ayrımları silikleştiren, kendi proleter çizgisini diğer devrimci sınıfların çizgisine tabi kılan yaklaşımları hesapsız, çıkarsız bir şekilde mahkum etmiş ve devrimci mücadelesinin en önemli ayaklarından birisi olarak da bu ayrımların netleştirilmesi üzerine inşa etmiştir. Bugün toplumsal sınıflar arasında ideolojik uzlaşmacılığın, kardeşleşmenin ve hatta aynılışmanın siyasal-pratik ittifakla bilerek ve kasten karıştırıldığı

yörüngesini şaşırmanın esas eğilim olduğu, belirsizliğin kol gezdiği koşullarda tereddütsüz Başkan Mao önderliğindeki komünist saflarda kararlı ve kesin bir duruşun adı olmuştur. O, bu saflaşmada Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin yarattığı büyüleyici ve eşsiz etki altında kalarak şekillenmiş ve ideolojik duruşunu biçimlendirmiştir.

O, sınıflara ayrılmış toplumsal yapı gerçekliğine denk düşmeyen ve bu sınıfsal temellere dayanan ideolo-

bir dönemde Kaypakkaya'nın bu net tutumuna daha fazla ihtiyaç vardır" denildi.

Kaypakkaya'nın doğru bildiği, savunduğu, çizgisiyle uyumlu olan her şeyi tek başına kalsa da hayata geçirmekte kararlılık sembolü olduğu belirtilen açıklamanın devamı şu şekilde; "O doğru politikayı tespit ettiği, doğru te-oriyi

cüretine, gerekirse doğruyu savunmak için yalnız kalma cüretini göstermeye ihtiyaç duyulan bir dönemdir. "Ama"lardan, "fakat"lardan sonra belirlenen politikalarla, tali olanın esas olanın tali hale getirildiği bir "zamanın ruhu" vardır. 24 Haziran seçimlerinde tam da bu cüretten yoksun, "ama"lı ve "fakat"lı cümleler

zaferleri"ne odaklamayan bir siyasal duruşa ihtiyaç vardır. Geniş kitlelerin örgütsüzlük içinde "umudunu" sandıkta çıkacak sonuçlara bağlatan bir siyasal iklim söz konusudur. Bu siyasal iklim zehirli, zararlıdır, hal-kin devrimci çıkarlarına değildir. Bu iklime bir çok devrimci, demokrat, ilerici hareket objektif olarak katkı sunmaktadır. Halka doğru olanı değil sadece kendi zayıflığından ileri gelen "hayali" sunmaktadır. Bu durum, faşizmin baskısı ve ablukası altında nefes alamaz hale gelen ve çelişkileri gün be gün keskinleşen kitlelerin gerçekle değil, hayallerle oyalanması demektir. Partimiz önderinden aldığı ilhamla, onun görüşlerine olan ideolojik bağlılıkla bu seçim sürecini karşılamakta ve tüm devrim şekerleriyle bulanmış reformist akımlara, genel sistemiçileştirme iklimine, yoğunlaşmış psikolojik-sosyal-siyasal baskıya rağmen aldığı berrak politik tutumla boykot tavrını kararlı bir şekilde belirlemiştir.

Partimiz doğru bildiği, siyasi çizgisinin emrettiği, belli dönemlerde alınacak taktik politik tutumun geleceği kazanmak için atılacak adımlarda ve ideolojik şekillenişte ne kadar önemli olduğu kavrayışıyla hareket etmektedir. Partimiz bu tutumuyla reformcu hayallerle, kitlelere aşılardan yanlış umutlarla da arasına kalın çizgiler çekmiştir. Kaypakkaya nasıl ki geleceğin kazanılmasının bugünden başlayarak örgütleneceğini bilince çıkaran bir tutum aldıysa, partimiz de bu tutumun komünist ruhunu ve şekillenişini sürdürme ve taşıma iddiasındadır.

Halkımız, dostlarımız, Kaypakkaya yoldaşın katledilişinin 45. yılında onun billurlaşmış siyasi çizgisinde ve ideolojik hattında partimiz kararlı bir şekilde yürümeye devam ediyor.

Onun belirlediği hatta partimiz komünizm mücadelesine olan şaşmaz inancı ve sadakatıyla şehitler vermeye devam ediyor. Düşmanın silahlı mücadeleye, devrimci hatta, direniş mevzilerine yönelik tasfiye karşı yürüttüğü en amansız saldırılarına karşı

aynı amansızlıkla karşı durma kararlılığı gösteriyor. Özellikle son süreçte gerilla mücadelesini imha etmeye çalışan, bu mücadelenin sürdürülemezliğine yönelik yaratmaya çalıştığı

güvensizliğe karşı partimiz ve önderliğindeki Halk Ordusu düşmanın sadece hayalleri ile baş başa kalacağını ve kalmaya mahkum olduğunu gösterme azminde ve kararlılığındadır.

23 Nisan günü şehit düşen Gül Kaya (Nergis) ve Hasret Tanrıverdi (Çiğdem) yoldaşlar bu kararlılıkla toprağa düşen son nefeslerdir. Onlar tıpkı önderimiz Kaypakkaya gibi umutsuzluğun, yılmınlığın ve çaresizliğin girdabında değil, bu girdaba karşı umudu, inancı, fedakarlığı, iddiayı kuşanarak devrim akıntısı oluşturmaya odaklanmışlardır. Onlar, partimizin sağ tasfiyeciliğin tüm yıkıcı, yıpratıcı, iftiracı hezeyanlara karşı çizgisinde ısrarcı olmanın sembolleri olmuştur. Onlar, Kaypakkaya'nın hala bir kutup yıldızı gibi parlayan yön göstericiliğine tabi olmuşlardır.

Partimiz Kaypakkaya'nın katledilişinin 45. yılını faşizme karşı daha öfkeli ve kin dolu olma, halkımızı çizgisine daha güçlü ikna etme ve örgütlenme, tüm gerici ablukayı ideolojik ve politik duruşu ile yarma gerekçesi olarak bir kez daha beyan etmektedir. Karamsarlığı, umutsuzluğu, ablukayı silahlı mücadelenin eleştirel gücü ile karşılamaktadır ve daha güçlü karşılamayı zorunluluk olarak görmektedir. Partimiz silahlı mücadele içinde inşa ile başlayan o çizgide kesintisiz yürüyüşünü sürdüren ve halen bu çizgide kararlı duran konumlanışını bir kez daha beyan etmektedir. Partimiz devrimci iddiasını, komünist ufkunu, proletaryanın sınıf çıkarlarını, dostları ile birleşmeyi düşmanlarıyla amansız mücadele içinde olmayı ve gerekliliği ve varlık koşulunu asla siliğeştirmeyecek, onun gerçekleşmesi için tarihsel sorumluluklarına daha fazla yüklenecektir.

Faşist diktatörlüğün ciddi bir siyasi kriz içinde debelendiği ve bu krizi daha büyük saldırılarla bertaraf etmeye çalıştığı koşullarda devrimin gelişme olanaklarının daha fazla olduğunun bilincindedir. Böylesi dönemlerde sistem içi beklentilerle, kırıntılarla ve göstermelik düzeltmelerle halkımızın kaybedecek vakti yoktur. Çelişkiler ve gelişmeler daha net bir duruşu, daha kararlı bir konumlanışı ve gerçeklere daha sıkı sarılmayı zorunlu kılmaktadır.

Sokaklarda barikatlarla direnen, fabrikalarda grev halaylarına duran, anfilerde okullarda gençliğin öfkelerini örgütleyen, tarlalarda kinini bileyen, dağ başlarında umudu büyütenlere rehberdir Kaypakkaya yoldaş. O ihtilalci-komünist çizginin genç örgütçüsü, bilge teorisyeni, usta bir kalemşörü, namluyu düşmana yönelten aktif bir savaşçısı olarak sadece tarihsel bir komünist şahsiyet değil güncel bir komünist önderdir."

açığa çıkardığı noktada ondan asla taviz vermemiştir. O dost güçlerle birlikte yürümek, diğer devrimci sınıflarla ittifak yapmayı doğru olan politikadan vazgeçmek, komünist hattından taviz vermek, devrimci çizgisini aşındırmak olarak görmemiştir. Bu noktada "ne pahasına olursa olsun" taktik politika adı altında ana hattından ve stratejik yönelimi olan kitlelere devrimci politikayı taşımaktan vazgeçmemiş, yönelimini kurban haline getirmemiştir. O taktik ilişki ve politikanın stratejik hatla ilişkisini diyalektik temelde kurmuştur. Politika belirlerken sürecin esas eğilimlerini, ileri kitlenin hangi ideolojik iklimin altında olduğunu, ana akım siyasi rüzgarın kitlelerin çelişkisini örtecek şekilde zehirli fikirler oluşturup oluşturmadığına bakarak şekillendirmiştir. O kitlelerin yaratıcı gücüne tam bir inançla yaklaşırken, kendiliğindenliğe kitle kuyrukçuluğuna asla taviz vermemiştir. Kitlelere doğru siyasetin taşınmasına, bu doğru siyasetin mutlaka belirlenmesi gerektiğine odaklanmıştır.

İçinde bulunduğumuz koşullar tam da Kaypakkaya'nın bu ayırt edici

sonrası yanlış politikada demirleyen bir sürecin her türden rengini görmek mümkündür. Faşist diktatörlüğün siyasal krizden ekonomik krize, varoluşsal krizden bölgesel çapta krize savrulduğu ve tüm baskı aygıtları ile geniş kitlelerin devrimci öfkelerini olabildiğince kazandığı bir zeminde seçimler gerçekleşmektedir. Rojava'da işgalin, T. Kürdistanı'nda imhanın, tüm ülke sathında en demokratik tepkilerin acımasızca bastırıldığı, meclisin faşizmin maskesi olma rolünün kaldırıldığı, OHAL ve KHK ile faşist baskının hat safhaya ulaştığı koşullarda, daha güçlü saldırmak daha azgınlaşan politikalara nefes aldirmek için girdiği seçimlerde bu yönelime karşı olabildiğince net, açık ve kitleleri "sandık

İçinde bulunduğumuz koşullar tam da Kaypakkaya'nın bu ayırt edici cüretine, gerekirse doğruyu savunmak için yalnız kalma cüretini göstermeye ihtiyaç duyulan bir dönemdir.

GÜNÜN FAALİYETÇİSİ DEĞİL, DE

Ülkede, sınıf mücadelesi tarihinde, örgütleyicinin örgütlenmesi ve kadro sorunu birçok zaman nesnel devrimci durumun aksine gelişmiş; devrimci durumun yükselişi halinde de sınıf mücadelesinin öncü müfreze- si olan, olma iddiası taşıyan parti-örgüt-hareketler öznel şartları yaratamamış; kendisini ve öncüsünü örgütlemekte, kitleleri devrim için seferber etmekte yetersiz kalmıştır.

Kolektifimiz de tarihi boyunca önderlerinin, ileri kadro ve militanlarının şehit düşmesi, örgütsel inşa süreçlerinde ortaya çıkan darbeler ve tasfiyecilikle karşılaşmış olması, Bolşevik-Maoist örgütlenme ilkelerini yerine tam anlamıyla getirememesi ve kimi zaman örgütlenme politikasında düşülen hatalar vb. nedenlerle kronikleşmiş bir kadro ya da faaliyetçilerinin devrimcileşmesi sorunu yaşamıştır.

Bu sorunun dünyada gelişen kapitalist-emperyalist sistemin etkilerinin, geldiği boyutun, siyasal gelişmelerin, ideolojik saldırı ve etkilenmelerin ortaya koyulmadan ele alınması; yükü bireylerin omzuna yüklemek olur. Ancak bu noktada bireylerin de, kolektifi meydana getiren örgütler toplamının da kolektifin ideolojik-siyasal-örgütsel hattını kendinde, alanında içselleştirme, pratiğe geçirme sorumluluğu hatırlanmalı, hatırlatılmalıdır. Bu sorun kavranmadığında sakatlanmış bir devrimci profili ile karşılaşıyoruz. Genellemelerden çıkıp, hemen göze çarpan birkaç şekilde kendi yaşamımıza, resmimize bakalım:

PART-TİME DEVRİMCİLİK

Bir çalışma alanında, ideolojik etkilenme ile parti çevresine gelen bir birey, içinde yaşadığı sınıflı toplumun alışkanlıklarını, ruhsal ve kültürel şekillenmesini, ilişki tarzını üze-

rinde taşımaktadır. Bu çalışma alanının bir semt-mahalle olduğunu düşünürsek, buradan gelen bireylerin de küçük burjuva sınıf karakterini, küçük burjuva ihtiyaçlarının özlemlerini; lümpen proletaryanın dağınıklığını, laçkalığını; bireyciliği ve burjuva yoz kültürden etkileşimleri barındırdığını görürüz. Çünkü bugün için semtlerde yaşayan kitlelerin bir kısmı üretim içinde olsa da, baskın bir nüfus üretimden ve sanayiden uzak ve daha çok yedek emek gücü olarak konumlandırılmıştır ve disiplinli bir proleter yaşamdan uzaktır. Dolayısıyla her ne kadar devrimci savaşımdan etkilense de bir ayağı hep düzene basmakta ve düzenden beklentilerine sırt çevirememektedir. Yine bu nedenle tutarsızdır. Ancak devrimci savaşımda net olarak tarafını belirler. Kısaca doğası budur!

Bu doğayla, geldiği sınıf karakteriyle, şu ya da bu şekilde bir kez kolektifin çalışma alanıyla ilişkilendikten sonra, belli bir plan-program dahilinde kolektifin ve sınıf savaşımının ihtiyaçlarına göre şekillenmek, doğru önderlikle bireyi çelişkilerinden arındırıp, devrimcileşme yoluna sokar. Bireyler de bütünü bir parçası, bütünü oluşturan bir parça olduğunun, kendi misyonunun farkına varmalı ve bu ileri adımın örgüt içinde, sınıf mücadelesinin pratiği içinde gerçekleştirebileceğini unutmamalıdır! Şöyle ki; **"Zihnimize büyük hedefler olmayınca, küçük bir çöp bile belimizi bükcek kadar ağırdır. Zihnimize büyük hedeflerle, Tai Dağı bile belimizi bükemeyecektir"**. (Başkan Mao'dan Seçme Sözler-Umut Yayımcılık)

Kolektifin örgütlü alanları-organları dışında, kendini, kitle yayın organının dağıtımını, demokratik kitle örgütü çalışması, legal eylem ve etkinliklere katılım, kafeterya, dernek açıp kapatma; bu tür deşifreyona ve dejenerasyona açık alanlarda salt zaman öldürerek; apolitik ilişkileneceklerin, burjuva feodal toplumun aile yapısının

ardından sürüklenerek sınırlamakla Mao yoldaşın dediği gibi küçük bir çöpün altında dahi belimiz bükülür ve mutlaka bir yerde sınıf mücadelesinden geri düşeriz. Yaşamımız, bu haliyle kolektif çevresinde sürse dahi, bizi kırk yelimizden düzene bağlayan ilmeklerden kopamaz ve insanlığın en ileri dünyası olan sınıfsız toplum-komünizm davası adına, bir taşı dahi yoldan kaldırmak için hareket etmiş olmayız.

Böylesi bir dürtüyü bireye kazandırma sorumluluğu, büyük ölçüde kolektifin görevi olsa da devrimci-komünist iddiada olan kişinin; "kendinden harekete geçme yetisi; gerçekleştirilecek bir işi yapma sorumluluğu, boşa zaman harcamama sorumluluğu, toplumun gereksinimlerini karşılama sorumluluğu, toplu yaşantı oluşturma sorumluluğu insan özellikleri arasında olmalıdır." (A. Makarenko, Yaşam Yolu)

Öyleyse bu özelliğimizi açığa çıkararak, yaratıcı bir biçimde geliştirirken; kolektifin yani sınıf savaşımının hizmetine sunup; Proletarya Partisi'nin ideolojik-politik-örgütsel önderliğini pekiştirmeli ve kendi yaşamımızla partili olma, devrimci-komünist olma sıfatını yüceltmeliyiz. Bunun için sadece boş zamanlarımızı değil, bütün bir yaşamımızı, ruhumuzu devrimci mücadeleye katmalıyız.

Bir ayağımız güçlü bir şekilde düzene basarken, sınıflar mücadelesine basmaya çalışan diğer ayağımız sakatlanacaktır. Bu haliyle süregelen bir birey ya da çevre ilişkisi; çevre örgütü yaratır ve tarih göstermiştir ki çevre

örgütü, çevrecilik, partinin iflah olmaz düşmanıdır.

"... İnsanın kendine bir şeyim demesi başka, öyle olması daha başkadır." (Lenin, Bir Adım İleri İki Adım Geri) Bugün devrimcilerimize toz kondurmayan kimi bireyler, proleter ideolojiye yabancıdır. Kendi küçük burjuva şekillenmesini alanında üretmekte kendi sağ/sol tarzını oluşturarak, kolektifin-ideolojik siyasal anlayışını, örgütsel biçimini, kültürünü hoyratça dejenere etmektedir. Bir grevden, kitle içinde çalışmadan heyecan duymamakta; kiminde bir grev, kiminde kitle hareketleri dikkat çekmemektedir. Kendi bireyci, alancı, grupçu dünyasının dar duvarlarına çarparak; umutsuzluk içinde dinamikliğini, ataklığını, an'da devrimci müdahale (kendine veya çevresine) yapma, inisiyatifli olma yetisini kullanamamakta; siyasal algılarını, duyarlılığını geliştirememektedir. Geliştirdiği bir yan varsa o da devrimcileşeme, git gide çürümedir. Yarım ağızla devrime inanma, dolayısıyla yarı zamanlı "devrimcilik" yapmaktadır. Kolektifimiz buna

VRİMİN ÖRGÜTLEYİCİSİ OLALIM!

siyle donanarak kazanılabilir.

Sınıfın iki büyük ustası Marx ve Engels yoldaşlardan hatırlayalım: "... Komünist bilincin yığın ölçeğinde üretimi, gerek bizzat davanın gerçekleşmesi için insanların yığınlar halinde değiştirilmesi gereklidir ki, bu da ancak pratik bir hareket içinde, bir devrim içinde olabilir; öyleyse devrim, yalnızca egemen sınıfı başka yoldan devirmek olanaklı bulunmadığı için değil, aynı zamanda,

onu devirmekte olan sınıf ancak bir devrimle geçmişin tüm kirinden kurtulmayı ve toplumun yeniden kurulmasına yetenekli duruma gelmeyi başarabileceği için gereklidir.(Felsefe İncelemeleri, s.99)

Buradan hareketle düşünersek, işçi sınıfı içindeki çalışmamızın, faaliyetçi profilimizin de devrimcileşmediği; proleter bilinç ve örgütlü yaşam kazanmadığı zaman "geçmişin kirinden" kurtulamayacağı açıktır. Üretimde olduğumuz, işçi olduğumuz halde; üretim alanımıza, fabrikaya, atölyeye vs. bir faaliyet alanı olarak bakmadığımızda; buralarda siyasal çalışma, ajitasyon-propaganda çalışması yapmayı bırakalım; ekonomik talepler uğruna dahi çalışma yapmıyoruz(gerici de olsa) mevcut sendikal çalışmaya dahi katılmıyorsak yine devrimciliğimiz sakatlanır. Faaliyetimiz ya da devrimciliğimiz, üretim alanından yaşam alanımıza döndüğümüzde, yaşam alanlarımızla sınırlandığında, burada elbette bir sorun vardır. Konumuz part-time devrimcilik olduğundan, bu anlayışla sınıf mücadelesine katıldığımız za-

manı hesap edersek, günün sadece bir-iki saatini kapsar.

Yine son yaşanan parti içi tasfiyeciliğin, küçük burjuva sağ tasfiyeci anlayışın da bu tür bir "devrimci yaşam" tarzını benimsemiş olduğunu görüyoruz. Geldikleri ve taşıdıkları küçük burjuva sınıf karakterinden, küçük burjuva ideolojisinden arınamayan, kitlelerle bağ kurmaktan imtina eden, kendi ihtiyaçlarının, alanının sorumluluğunun dışında kendini görmeyen, kitlelerle ve partiyle bağlarını güçlendirmekten çok, reformist eğilimlere, burjuva aydınlarına bağlı olan bir anlayışı bünyelerinde hakim kılmışlar ve devrimcileşmede-komünist olmada ısrardan çok, zamanlarını partiyi yıpratmaya sarf etmişlerdir.

Tüm bu örneklerle verilen devrimcileşme sorununa dair somut görüntüler, sorunun nedenine inmediğimizde, şuan yaşamımızın her anında tekrarlandığı gibi gelecekte de tekrarlanacak ve kendini üretmeye devam edecektir. "Devrimcilik" tanımını ve bir devrimcinin yaşamını sakatlayan bu pratiklerin ideolojik bir temeli olduğu daha önce yazıda belirtilmişti. Devrimde temel aldığımız sınıf bizim ideolojimizi; siyasal ve örgütsel şekillenişimizi, ittifaklar sorununa yaklaşımımızı belirler.

Kolektifimiz, adında da ilan ettiği gibi, komünist topluma giden yolda omzuna tarihi değiştirme misyonunu yüklemiş olan proletarya ve onun ideolojisini ülkede temsil etme iddiasını taşır. Ancak, ülkenin "somut şartlarından" kaynaklı "köylülükle ilgili" görevler yüklenir. Kaypakkaya yoldaşın "TİİKP Program Taslağı Eleştirisi"nden aktarırsak; "... Biz işçi sınıfı hareketiyiz, onun **öncü müfrezesiyiz. Köylü hareketi asla değil. Ülkemizin bugünkü somut şartları bize köylülükle ilgili görevler yüklüyor ama bu geçicidir, bizi asıl görevimize yaklaştıran geçici bir adımdır. Köylülük kitle olarak, bir bütün olarak, üretim araçlarının özel mülkiyeti alanında bulunmaktadır ve kapitalist**

toplumun temelinin muhafazasından yanadır. Köylülük, modern sanayi karşısında dağılan ve yok olmaya doğru giden bir sınıftır. Oysa proletarya, mülkiyetle bütün bağlarını koparmıştır. Modern sanayiinin özel ürünü ve asıl ürünüdür. Modern sanayiinin gelişmesiyle birlikte gelişir ve güçlenir. Geçmiş değil geleceği temsil eder. Yok olanı değil büyüüp gelişeni temsil eder. (...) Bu nitelikleri dolayısıyla da, toplumun bütün emekçi kesimlerinin, (...) kurtuluşunu, tarih, işçi sınıfının omuzlarına yüklemiştir. İşte biz, bu sınıfın öncü müfrezesiyiz." (Seçme Yazılar, İbrahim Kaypakkaya, s.40- 41)

Marksizm'in de abecesi olan bu değerlendirmelerde, kolektifimizin, işçi sınıfının öncü müfrezesi olma iddiası ortaya konulurken; oldukça berrak bir şekilde işçi sınıfının en ileri devrimci sınıf olduğu vurgulanmaktadır. Bunun dışındaki burjuvaziyle proletarya arasında yer alan, köylülük, küçük burjuvazi gibi ara sınıf ve katmanların kapitalist gelişme karşısında çözülmek zorunda olduğunu belirtmektedir. Bu gün için, ülkenin somut şartlarından (üretim ilişkilerinin yarı feodal yarı sömürge olması) kaynaklı bu ara sınıf ve katmanlar ittifaklar sorunu kapsamında ele alınmaktadır.

İşte bizim part-time, örgütsüz devrimcilik anlayışımızda bu ara sınıf ve katmanların sınıf savaşımına katılmada yaşadığı tutarsızlıkların kolektif içinde hayat bulmasından ortaya çıkar. Bundan arınmanın yolu da ideolojik temellerimizi kavramak her an, her bireyde düşünsel dönüşümü hedeflemek ve yeniden üretimini sağlamak; kentlerde özellikle üretim alanlarına, sınıfa doğru daha yoğun bir yönelim gerçekleştirmektir. Geniş halk kitlelerine giderken de bir an olsun sınıf perspektifini elden bırakmamak olmalıdır.

Part-Time devrimcilik demidir. Yani yarı zamanlı devrime katılmaktır. Esasen, örgütsüz devrimcilik denmesi de isabetli olacaktır. Örgütsüz devrimcilik olmaz. "Vücudun tek tek üyeleri ancak birlikleri sayesinde ne iseler odurlar. Vücuttan ayrılmış bir kol, sade adıyla koldur artık". (Aristoteles, Ansiklopedi, s.216)

Konuyu örneklerdirken, semt-mahalle benzeri alanlardaki kitle karakterinden ve faaliyetçi profilinden bahsedilmiş olursa da; genelde böyle bir sorunun varolmadığını yadsıyamalıyız. Eğer bunu yadsır isek, üretim alanlarındaki çalışmamızın veya faaliyetçi profilimizin devrimcileşme sorunu olmadığını söylemiş oluruz. Bu da bizi salt işçiliğe götürür. Evet! İşçi sınıfı konumu itibarıyla en ileri toplumu yaratma potansiyeline sahip tek sınıftır: Sınıf savaşımını nihayete erdirene kadar, kendini toplum içinde insani olarak bulamayacağı için sonuna kadar tek devrimci sınıftır. Ancak onun devrimciliği de proleter bilinçle buluşturulduğunda-buluştuğunda kazanılabilir; harekete katılarak, hareketin bilgi-

BOYKOT: DOĞRUYU HAYKIRMA, ÖRGÜTLEME CESARETİDİR*

Seçimlere katılım, boykot ya da hiçbir taktik politika bir formülasyona, bir genellemeye sığdırılmaz. Taktik politika somut koşulların somut tahliline dayanır ve bütün amacı geniş kitleleri devrimci-komünist çizgi ekseninde şekillendirmektir.

Faşist diktatörlük, 24 Haziran 2018'de AKP-MHP egemenliğinin organizasyonu, yönlendirmesi ve planlaması doğrultusunda “yel yepelek, yelken kürek” bir halde seçime gidiyor. Egemen sınıfların seçimlere gittiği siyasal koşulları ve onu bu sürece iten nedenleri doğru tespit etmek gerekmektedir. Egemen sınıflar özellikle 2015 Haziran seçimleri ve onun yok sayılması ile birlikte, “istikrarlı” bir yönetme arayışı adı altında, 1 Kasım seçimlerine giden süreç boyunca Kürt Ulusal Hareketi ile “barış görüşmelerinin” sert bir savaşa evrilmesi, Amed, Suruç, Ankara ve daha bir dizi kitle

eyleminde gerçekleşen katliamlarla korku, endişe ve istikrarsızlık ortamı yaratmaktan geri durmamıştır. Faşist diktatörlük kendi istikrarını halk yığınlarının baskılanması, katledilmesi, ablukaya alınması, nefes alamaz hale gelmesi, korku içinde örgütsüzlüğe mahkum edilmesinde bulmaktadır. Bundan sonrası ise bir “istikrar” değil, daha büyük bir kaos, daha güçlü faşist bir saldırganlık, egemen klikler arasında daha sert bir savaşım süreci olmuştur. Bu süreç darbe girişimi ve devamında OHAL ile halka yönelik sistemli saldırı, Efrin'in işgal edilmesi, muhalif tüm güçlerin meclis, medya, siyaset, bilim, akademi ayağında ağır bir baskıya maruz kalması şeklinde örgütlenmiştir. Bugün artık emperyalizmin neo-liberal akımına biat etmiş, bu çölleştirme, halkları sömürme, işgal ve talan politikası ile dize getirme yönelimini “demokratikleştirme” diye süsleyip pazarlayan liberal tayfanın bile içinden geçtiğimiz koşulları faşizm olarak nitelendirdiği bir süreç yaşanmaktadır. Liberal burjuva tayfanın dahi ikna olduğu faşizm koşulları içinde ayrıca bir seçim süreci yaşanmaktadır. Son 7 yılın seçim koşurmacasında esas ve belirleyici faktör Türk egemen sınıflarının siya-

sal krizi, kliklerin iç parçalanma kapsamında yaşadığı sorunlar ve faşist kliklerin sertleşen kapışması ve hiç kuşkusuz emperyalist güçlerle arasındaki sorunlar olarak tanımlanmalıdır.

daha işlevli hale gelmesi için yapılan değişikliklerin bir türlü çare olamadığı ortamda yeniden bir seçimle bunu sağlama süreci yaşanmaktadır. Bu seçimler özellikle göstermelik olan

Özellikle parlamentoda bu demokratik cephenin geliştirdiği mücadele; esas olarak paramparça olmuş ve artık sistemin sahiplerinin dahi ihtiyaçları için kullanmadığı mevziyi “koruma-ya” odaklanmıştır. 2015 Haziranı'ndan sonra HDP ekleninde oluşan; parlamentoyu etkin kullanma, bir araç çevirme ve Kürt meselesi için bir kürsüye dönüştürme olanakları ortadan kalktığı halde, izlenen siyaset parlamentarizme saplanmış bir çizginin tüm ana hatlarını göz önüne sermiştir. Parlamentoyu yaşanan faşist saldırganlık için bir mücadele mevzisi haline getirmek bir yana bu alana yönelik saldırıya ve parçalamaya yönelik

SIYASİ KRİZİN BİR SONUCU OLARAK EGEMEN FAŞİST KLİKLERİN YÖNLENDİRDİĞİ VE YÖNETTİĞİ BİR ERKEN SEÇİM

Egemen klikler birbirini zayıflatmak, güçten düşürmek ve meşruiyet alanını genişletmek için seçimleri bir savaş meydanına çevirmiştir. Son yedi yıllık seçim savaşlarında faşist bloklar arasındaki mücadelede seçim için kullandıkları ajitasyon propaganda dilinin sertliği bu kliklerin nasıl bir mücadele içinde olduğunu göstermek açısından bir veri olacaktır. “Vatan, millet düşmanı”, “vatan haini”, “gayri-milli”, “terörist ve terörist destekçisi” vb. en ağır argümanlarla yürüyen bir seçim süreci yaşanmaktadır. Seçimler, kliklerin bir yandan birbirini zayıf düşürmeye diğer yandan da şovenizmi olabildiğince yükseltmeye hizmet ettiği bir araç olarak işlev kazanmaktadır.

24 Haziran seçimleri aynı zamanda 2014 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden sonra fiilen gömlek değiştiren sistemin anayasa referandumu ile buna bulduğu yasal kılıfın hayata geçirilmesini içermektedir. Bu bağlamda yönetme krizinin derinleşmesine, boyutlanmasına karşı sistemin

“parlamentoya” bile yaşam hakkının verilmediği, legal siyaset olanaklarının tüm muhalif kesimlerine tutuklama ve baskı ile kapatıldığı bir ortamda gerçekleşmektedir. Hilenin, tek yanlı propagandanın, seçim sisteminin aldığı biçimin, faşizmin gemi azya aldığı koşulların içinde yapılan bir seçim faşist kliklerin iki kanadının belirleyiciliğinin mutlak olduğu koşullar anlamına gelmektedir. Sistemin yaşadığı kriz ve sorunlar onları bu iki blok arasındaki güç savaşına sürüklemekte, geniş halk yığınlarını da bu bloklaşma içinde saflaştıracak bir politik iklime mahkum etmeye çalışmaktadır. Geri kalanları ise bu oyunda sadece “zevahir kurtarma”, oyunlarının bir figüranı haline getirme meselesidir.

MECLİSTE ISRAR, SEÇİMLERE KATILIMDA KARARLILIK VE GÖZÜ DÖNMÜŞ PARLAMENTARİZM

7 Haziran seçimleri sonrası faşist diktatörlüğün oluşturduğu saldırgan ve tüm ezilen halk muhalefetine felç etmeye yönelik politikasına karşı, parlamento üzerinden inşa edilen demokratik muhalefet bloğu maalesef bu koşullarda faşist sistem için sadece bir garnitür olarak görülmektedir.

politikaya karşı esasta cılız bir direniş söz konusu olmuştur. HDP bloğunun mecliste süreci karşılama olanağı kapatıldığı halde, halk yığınlarına bu olanağın hala varmış gibi gösterildiği tehlikeli bir politik çizgi oluşmuştur. Bu tehlikeli politik çizginin ürettiği ideolojik-siyasi hastalık ise sistemin ağır krizi ve sorunları altında devrimci durumun olgunlaşmasına karşı parlamentarizmi kutsaması ve öfkeyle dolu yığınları bu çizgiye biat eder hale getirme yönelimidir. Bu açık ve net bir şekilde geniş kitlelerin reformist, sistem içi bir yönelimle bilincinin bulanıklaştırılması, onun demokratik hak ve özgürlük taleplerinin bu şekilde “sakinleştirilmesi”, “uysallaştırılmasına” hizmet etmektedir.

Seçim dönemi boyunca hangi tipte propaganda yapılırsa yapılsın, hangi hak ve özgürlük talebi güçlü şekilde dillendirilirse dillendirilsin, bu durum sadece, halkın bu hak ve özgürlükleri kazanması için kullanması salık verilen seçim ve meclisin belirginleşmiş işlevsizliğinin güçlü etkisi altına girmesine hizmet edecektir. Faşist diktatörlüğün saldırganlığından bıkmış usanmış kesimler için, gerçekleşen bu seçim “Tayyip ve AKP'den” bir şekilde ama “hangi şekilde” olursa olsun

kurtulmaya odaklanmış bir iklime bürünmüştür. Seçime gösterilen ilgi ve muhalefet motivasyonu buna odaklıdır. Hiç kuşkusuz bu odaklanmayı yöneten ve yönlendiren öge, “AKP ve Tayyip”in uzun zamandır hükümet olma koşullarından da kaynaklı, eşyanın tabiatına uygun olarak CHP önderliğindeki diğer faşist bloktur. Seçimlerin esas ve belirleyici politik iklimi Tayyip ve AKP’nin düşürülmesi, sonrasında ise tüm kötülüklerin gideceğine dair tek yanlı siyasal şekillenmiştir. Güç ilişkileri ve dengeleri içinde bu eğilimi ve yönelimi yöneten, etrafında toplamayı başaran, sevk ve idare eden ise faşist muhalefet blokudur. Özellikle Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin iki türlü sistemi bunun yönetilmesini kolaylaştırmakta, Tayyip ve AKP karşıtlığına odaklanan seçim iklimi ile halk yanlış bir yönelime sokularak öfke ve kininin bulanıklaşmasına neden olmaktadır.

Bu seçimleri boykot etmek, demokratik-ilerici ve sistemden bıkmış usanmış kesimleri bu iklimden koparmak, hem egemen faşist bloğun hem de bir bütün faşist diktatörlüğün ihtiyaç duyduğu saldırgan politikanın gerçek siyasal özünü ortaya koymak, doğru siyasal şekillenışı yaratmak için zorunludur ve hiç kuşkusuz doğru taktik politikadır.

Bugün bu doğru taktik politikadan devrimci, demokrat ve ilerici güçlerin “halkın eğilimi”, “halkla buluşma”, “halka doğruları anlatma”, “onları sokak için örgütleme” gerekçesi üreterek kaçtığına görmekteyiz. Bunun esas nedeni ise parlamentarist çizgiye demirleme ve ona hayranlığa evirilen hastalıktır. Doğru taktik politika ile sistemi tıkanmaya zorlama, halk kitlelerini önümüzdeki sürece hazırlama ve büyüyecek, derinleşecek politik ve ekonomik krize karşı sistem karşıtı mücadeleye çeşitlilik katma yerine, seçimlere kilitlenmiş, umudu orada yaşanacak değişime havale eden bir tutum söz konusudur. Bu hiç kuşkusuz sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarından kopuk, boş hayallerle kitlelerin şekillenmesine hizmet eden, süreci bir sonraki aşamada karşılamada cüretli bir ideolojik şekillenişin önündeki engellerdir.

BOYKOTU LENİN’LE VURMAYA ÇALIŞAN KİMLİKSİZLEŞMİŞ “LENİNİSTLER”

Son söz sürecin öznesi olan Yurtsever harekete ve onun sadece destekçisi, kuyrukçusu olan, boykot tavrına karşı Lenin üzerinden parlamento güzellemleri çıkararak, devrimci-demokrat güçlere olsun. Yurtsever hareket seçim politikasını her durum ve koşulda katılım ve mecliste bulunma üzerinden inşa ederek tek yanlı bir taktik politikaya kendini mahkum kılmıştır. Bu yaklaşım, özellikle HDP projesiyle birlikte Kürt meselesinin

bu olanaklar üzerinden “hâl yoluna gireceği”, silahlı mücadelenin açığa çıkardığı çelişkinin ve oluşacak dengelerin bu kanaldan bir sistemçilikle ve uzlaşmayla gerçekleşeceği siyasi çizgiyi inşa etmiştir. Bu kuşkusuz Kürt meselesinin anayasalcı, reformcu, sistem içi çözüm arayışının politik karakter kazanmasıdır. Yurtsever hareketin ulusal sorunda belirlediği bu hedef demokratik karakterlidir. Bu mücadelesi ile dayanışma içinde olmak, demokratik kazanımları için onlarla birlikte bir savaşıma girmek gereklidir. Ancak onun bu çizgisine kayıtsız şartsız destek olmak, kendi siyasi çizgisini buna yedeklemek tam bir kuyrukçuluk ve mahkumiyet olacaktır.

Bugün birçok devrimci hareket bu çizginin basit bir eklentisi olmuş ve bunu demokrasi mücadelesi, parlamento kullanma ve kendi devrimci çizgisini bu şekilde kitleye anlatma olarak pazarlamaktadır. Boykota karşı ise Lenin yoldaşın yaygın şekilde kullandığı parlamentoya girme ve

seçime katılma yönlü taktik politikayı çıkarmaktadır. Ancak Lenin’in seçimlere katılma dışında da somut durumun somut tahlili doğrultusunda taktik politika olarak boykotu kullandığını unutmaktadırlar. Seçimlere katılım, boykot ya da hiçbir taktik politika bir formülasyona, bir genellemeye sığdırılmaz. Taktik politika somut koşulların somut tahliline dayanır ve bütün amacı geniş kitleleri şekillendirmektir. Diğer bir nokta ise Lenin yoldaş her şeyden ve her şeyden önce seçimleri ya da parlamento-yu kendi siyasi çizgisini, yönelimini,

ceği koşullarda verilecek destek iyilik değil kötülük olacaktır. Doğruyu, açık ve kesinleşmiş doğruyu, tek yanlılığa dayanan dayanışma politikasının, sadece seçimlere indirgeyen bir yaklaşımın kurbanı haline getirmek olacaktır. Bu dayanışma taktiği eklenti haline gelmiş politik zayıflığın üstüne atılmış bir örtüdür. Oysa doğru taktik politika belirlendiğinde “ama”sı, “fakat”ı tali hale gelir. Özellikle müttefik güçler de dahil geniş yığınlar cüretli bir şekilde, endişesiz ve kaygısız bir hesapla bu doğru politikaya ikna edilmeye çalışılır. Burada gücün ve olanakların hesabı yapılamaz. Var olan güç ve olanaklarla doğru taktik politika için bir savaşım verilir. Bu komünist ve devrimcilerin asıl görevidir. Bu Lenin’in devrimci ruhunu yaşatmaktır. Doğru olandan kaçmak Lenin’le karşı karşıya gelmektir, güce tapınmaktır, doğruya değil güce hürmet etmektir. Bugün devrimci çevrelerde seçimlere yönelik tavırların önemli bir kısmı bu niteliktedir. Hiç kuşkusuz bu Lenin’in işaret ettiği komünist hatta değil küçük burjuva sınıfın siyaset yapma biçimine tekabül etmektedir.

ele alışını doğrudan en etkili ve en güçlü şekilde uygulama olarak görür. Seçimlere katılımda ve parlamento kullanmada kendi çizgisini basit bir destekçiliğe, eklemlemeye, niteliği sistem içi arayış olan ittifaklara bağlı ve bağımlı kılmaz. Bu bağlamda kendi siyasi örgütlenmesiyle, adaylarıyla ve doğrudan kendi araçlarıyla geniş kitlelere ulaşır, tarihsel olarak işlevini kaybetmiş ancak politik rolü devam eden seçim ve meclisi kullanmayı esas alır. Lenin’in bu bağlamda en çok önemseydiği bu yaklaşım yok sayılmakta, dayanışma ve destekçilik çizgisi, bağlı ve bağımlı olma hali, “aslında doğru taktik çizgi bu ama dayanışmak, yalnız bırakmamak lazım” ile şekillenen kimliksizliğe dayalı bir taktik politika belirlenmektedir.

Kuşkusuz salt dayanışma ve desteği içeren bu eksene oturmuş taktik politikalar da mümkündür. Bunu yadsımıyoruz. Ancak parlamentarizmde her durumda ve koşulda ısrar eden, bu aracı merkeze oturtan, bu aracın mücadeleyi ileriye değil geriye çeke-

Biz seçimlerde güç ve olanaklarımız ölçüsünde, doğru olan taktik politikayı hayata geçireceğiz. Kürt Ulusal Hareketi de dahil, seçime katılım gösteren tüm ilerici, devrimden çıkarılan kesimlerin yanlış taktik politika belirlediğini ısrarla, kararlılıkla anlatma ve bunun mücadelesini vermeye odaklanacağız. Dostluğun, müttefikliğin gerekliliği olarak da bunu görüyoruz. Halk kitleleri bugün olabildiğince büyük bir kafa karışıklığı içindedir. Devrimci ve komünistlerin, demokrat ve yurtseverlerin görevi bu kafa karışıklığını çözecek, faşizme karşı daha güçlü mücadele azmi ve kararlılığını sağlayacak taktik politikalar. Esas yönelime yoğunlaşmalı, bunun gerçekleşmesi için mücadele etmeli ve bu noktada tereddütsüz, cüretli ve atak olunmalıdır.

*Bu makale İşçi Köylü Kurtuluşu Dergisi 131. özel sayısından alıntılanmıştır.

KENDİNİ HALKIN KURTULUŞUNA ADAYANLAR ÖLÜMSÜZDÜR !

Hasret Tanrıverdi (Çiğdem) ve Gül Kaya (Nergis) yoldaşları ölümsüzler katına uğurladık. Yineleyelim, ölümsüzler katına. Ne genel olarak yaşayanlar ve ne de genel olarak ölenler bu kata, konuma ulaşamazlar. Yalnızca kendini halkın kurtuluşuna adayınlar bu kata aittir. Şu sözler mitolojik bir destana aittir: “Herkes ölümlüdür/ kardeşler, akrabalar, komşular.../ Ölmeyen tek şey/ Büyük işlerin görkemidir.” Halkın ezici çoğunluğunun olan bitenlere karşı kayıtsız kaldığı ve hatta egemen sınıf partilerine alkış tuttuğu bir gerçektir. Günöbirlük yaşayan, kendinden başka bir şey düşünmeyen ya da kendi dışında hiç kimseyi, hiç bir şeyi önemli bulmayan bir halk gerçeği, özellikle bir gençlik gerçeği mevcuttur. 23 Nisan 2018 günü Dersim/Aliboğazi’nda şehit düşen bu iki genç kadın, yani Gül ve Hasret yoldaşlar da hayatlarının bir yerine kadar bu halk ve gençlik gerçeği gibiydiler. Halkın mahkum edildiği bu yaşamın zorunlu olmadığını anlamaya, bir avuç sömürücü, asalağın sefahat içinde yaşaması için sefalet çektiklerini kavradıklarında yaşadıkları koşullara, bu koşulların nedeni olan sisteme isyan ettiler.

Onlar çözümsüz, çaresiz gençler gibi isyanlarını kafelerin-barların izbe köşelerinde, alkol ya da uyuşturucuda, bohem ortamlarda yaşamadılar. Bu düzen böyle sürdükçe ve bu dünya böyle döndükçe kendilerinin ve toplumda gençliğin geleceği olmayacak ve halkın acıları devam edecekti. Bu yalın gerçek onlara “bir şey yapılmalı” dedirtti. Gençliğin akademik-demokratik mücadelesine dahil oldular. Üniversite koridorları, amfiler, gençliğin demokratik eylemlilikleri, miting ve gösteriler, tartışma platformları ve panellere vs. katıldılar ve örgütlediler; hevesle ve devrimci coşkuyla düşündüler, pratikle buluştular. Gelişimlerinin bir yerinde hayat onları daha ileriye doğru sıçramakla karşı karşıya bıraktığında çekinmediler, geriye çekilmediler devrimci diyalektik temelinde sıçramayı ileri doğru yaptılar, Komsomol’da örgütlendiler.

Diyebiliriz ki Gül ve Hasret yoldaşları karakterize eden, onlardaki özü belirleyen gelişimlerinde tuttıkları devrimci diyalektik yoldur. Maddenin çelişkili yapısının sonucu olarak tek bireyler ya da toplumun kendisi bir sıçramayı gerektirecek koşulları biriktirir ve uygun bir anda bu potan-

siyel açığa çıkmaya, eylemsel bir biçim almaya başlar. Başkan Mao’nun “Bugün ... Gökyüzünün altında/ büyük bir altüst oluş yaşanıyor.../ Durum mükemmeldir...” sözlerindeki gibi bir durum ortaya çıkar. Komünist-devrimci önderlik bu devrimci duruma, devrimci bir politika ve pratikle yanıt verdiğinde harekete sıçrama kazandırır, toplumsal mücadele olduğundan çok ileriye gider ve yeni bir nitelik kazanır. Bu, toplumun diyalektik gelişimine devrimci bir müdahale olup, bizzat devrimci diyalektiğin gerçekleşmesidir. Toplumsal gelişme bu devrimci diyalektiği yaşamaz, gelişme kendiliğinden bir seyir içinde sürerse bir süre sonra yavaşlayacak ve sönecek kabuğuna çekilecektir. Gezi İsyanı toplumsal gelişmenin biçimine dönük iyi bir yakın dönem örnektir. Komünist, devrimci bir önderliğin ellerinde şekillenemediği için, diyalektik gelişmeye devrimci bir sıçrama yaşatılamamış, devrimci diyalektik gerçekleşmemiştir. Tek tek kişiler de tıpkı toplum gibi bir sıçramanın, yeni

bir duruma geçmenin önüne, eşiğine gelir. Eğer gelişmenin devrimci olan diyalektik biçimi kavranmışsa ve gelişmeyi devrimci diyalektik biçimde sürdürme inanç ve kararlılığı varsa kişi kendinde bu sıçramayı, kendinde bu devrimci değişimi gerçekleştirmek üzere hareket eder.

Büyüt” çağrısına verdikleri karşılık, yalnızca ideallerini, bayraklarını ve silahlarını devralmak değil, isimlerini de alarak Nergis ve Çiğdem şahsında tüm şehitleri yaşatmak içindi.

HALK SAVAŞÇILARI TESLİM ALINAMAZ!

Mahkeme kayıtlarına göre TC güçleri vadide bulunan Halk Ordusu’na bağlı 3 kişilik grubu yerini tespit etmiş, helikopterler eşliğinde yüzlerce askerden oluşan bir güçle saldırıya geçmiştir. Çatışmada Nergis (Gül Kaya) yoldaş yaralanmış ve Çiğdem (Hasret Tanrıverdi), Nergis’i korunaklı bir alana taşımış, çatışmaya devam etmiştir. İlk yardım malzemeleriyle yapılan müdahale yetersiz olur, Nergis yoldaş şehit düşer. Çiğdem sonuna kadar savaşır, şarjörlerinde bulunan tüm mermiler tükenir, yalnızca tek bir mermi kalır.

İstanbul Şehremini Kaşgarlı Mahmut Sokak’ta içinde Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu’nun savaşçılarının bulunduğu bir ev çelik yekeleli “itler-mitler” ve polisler tara-

findan kuşatılır. Yaşanan çatışmada Kutsiye Bozoklar yaralanır, Ahmet Muharrem Çiçek ise silahında son mermi bitinceye dek çatışır, yaptığı son şey sloganlarla birlikte silahını kırmak olur. Halk Ordusu İstanbul Bölge Komutanlığı adına yapılan açıklamada şunlar söylenir; “O, canını halkın kurtuluş davasına fedakarca bağışladı. O, devrim yolunda çarpışarak şehit olanların çizdiği kanlı yolda canını verdi.

... Biz Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu’nun fedaileri kanımızın son damlasına kadar çarpışacağız ve hiçbir zaman teslim olmayacağız. Bizim savaşımız halkın kurtuluş savaşımızdır.” Bundan 45 yıl öncedir ve parti henüz 1 yaşındadır. Gazete manşetlerine “savaş gibi” diye geçen çatışmayı alalım: Ahmet Arslan ve İhsan Paçacı yoldaşların Amed/Hazro’da buldukları yer kuşatılır, yıl 1982’dir. Çatışma uzun sürer, Halk Savaşçıları teslim olmaz, ölümsüzlüğe yol alırlar.

Gül ve Hasret yoldaşları diğer gençlik kitlelerinden farklı ve özel kılan, gelişimleri bir sıçramanın eşiğine geldiğinde bilinçleriyle, bütün duygu ve vicdanlarıyla yani bütün benlikleriyle adım atmaları ve o sıçramayı gerçekleştir kılmalarıdır. Kurulu düzenle savaşı “adam-akıllı” yapmak kişiyi düzene bağlayan bağlara kılıç çalmak, kesip atmakla olur. Ve Hasret beş kızıl karanfilin, beş komünist kadın savaşçının ölümsüzler katına çıkmasıyla; Gül Komsomol’a taşıdığı sıçramalı gelişimi daha ilerilere ulaştırma arzusu ve tutkusuyla yüzlerini kırlara çevirmiş, terk ettikleri Ankara’ya yıkmak üzere geri dönmek amacıyla silah kuşanmışlardır.

Onlar halkın kurtuluşu mücadelesine girdikleri andan başlayarak iki tarihi eylem gerçekleştiriyorlardı. Birincisi bu faşist devleti yıkmak, ezilen halkın acısına son vermektir. İkincisi o güne kadar aynı amaçla yola çıkan ve toprağa düşenleri yaşatmaktır. Onların “Halk Savaşına Katıl”, “Devrimi

1992 ve yer İstanbul Küçükalyalı'dır. Ramazan Ceviz, Hasan Demir ve Nurgüzel Yaşar bir sitede kuşatılırlar, çatışma sitenin çatısına dek devam eder. Üç yoldaş son mevzi olan çatıda ölümsüzler kervanına katılırlar.

Özgür Kemal Karabulut Karadeniz'deki Halk Ordusu gerillalarının kuryesi, lojistikçisi, yerel alan faaliyetçisi ve eylemcisidir. Görev için indiği Amasya Taşova'da kuşatılır, sonuna kadar savaşır ve şehit düşer.

Kasım 2016'da Dersim Aliboğazı'nda şehit düşen 12'ler Munzur (Serkan Lamba), Aşkın (Hasan Karakoç) ve Bakış (Samet Tosun) yoldaşları hatırlayalım. Bahar geldiğinde Halk Ordusu Komutanlığı yoldaşların tuttuğu mevziyi denetlediğinde kucaklar dolusu, yüzlerce boş kovan bulurlar. Bölgeyi daha dikkatli araştırdıklarında kayalıklar arasına gizlenmiş üç sırt çantasını görürler. Düşman vadiye girmemelidir, her teşebbüsü karşısında kızıl namlularla karşılaşmalıdır. Munzur, Bakış, Aşkın yoldaşların yaptığı budur. Ölüm dışında tüm seçenekleri dışlayarak konumlanmışlar; sırt çantalarının gizlenmesi yalnızca ele geçmemesi için değildir, sonuna kadar savaşma kararlılığıdır.

ÖLÜMÜ YENENLER, ÖLÜME YENİLENLER!

Teslimiyet ve ihanet gibi ölümün üzerine yürümekte kişilerin davranışı gibi görünse de bir davanın ne düzeyde sahiplenildiğini ve o davanın ne düzeyde güncel olduğunu anlatır. Nergis ve Çiğdem yoldaşlar komünizm şehitleri katarının 500'ü aşkın savaşçısı gibi kendilerinden önce yaratılmış geleneğin sürdürücüsü ve tutarlı sahiplenicisi olarak önderliği altında savaştıkları Proletarya Partisi'nin ve bu partide yaşam bulan ideolojinin doğru ve güncel olduğunu göstermişlerdir. Onların ölümü alt etme eylemi "*Devrim için her zaman ölecekler bulunur*" (İbrahim Kaypakkaya) demektir ve devrimin asla yenilemeyeceğini işaretler.

Nergis yoldaşın şehit düşmesi sonrası çatışmayı sürdüren Çiğdem yoldaş yine mahkeme tutanaklarına göre silahındaki son mermiyi kendine saklamış, düşmanın eline sağ geçmektense feda eylemiyle ölümü seçmiştir. Çiğdem yoldaşın bu eylem biçimi partimiz tarihinde bir ilktir. Dünya devrim tarihi içerisinde "düşmana sağ yakalanmak yerine, kendi eliyle ölümü seçme" tavrı rastlanılır bir durumdur. Proletarya Partisi çok önceleri bu tavrı tartışmış ve resmi bir görüş oluşturmamakla birlikte çok soylu

bir tavır, yüksek bir feda ruhu olarak görmesine rağmen onaylamamıştır. Şüphesiz her şey kendi koşulları içerisinde değerlendirilir ve ancak böyle gerçek anlamına kavuşur. Çiğdem yoldaşın eylemi her halükarda düşmanın ölüm silahını ellerinden alıp yüzlerine çarpmak ve ölümü bir silah olarak düşmana doğrultmaktır.

Ölümle koyun koyuna yaşamak değil ve büyük adanmışlıksa ölümü yenmek; Çiğdem yoldaş kendini büyük davaya adayınların devamcısı, takipçisi olmuştur. Bundandır ki birlikte ölümü karşıladıkları, ölümün üzerine yürüdükleri Nergis yoldaşla birlikte, ezilen yoksul halkın, Proletarya Partisi'nin bilincinde ve yüreğinde yaşayacaklardır.

Aynı çatışmada üçüncü bir kişi daha vardı. Kahraman bir halk savaşçısıydı, şimdi ise bir itirafçı. Kayıtlara göre aynı çatışmada yaralanmıştır. Sorguda düşman tarafından ihanete zorlanmış ve itirafçı olmuştur. Bir insanı insanlığından koparmak onu paramparça etmektir. Faşizm itirafçılıştırma dayatmasıyla nasıl alçak, nasıl halk düşmanı olduğunu gösteriyor. Faşizm itirafçıdan istediğini aldıktan sonra onu bir tarafa fırlatacaktır. İtirafçı ise ihanetiyle, halka verdiği zararlarla şimdiden halkın öfkesini ve beddualarını kazanmıştır.

İtirafçı özgülünde bu batağa iyice batmak ya da ondan çıkarak, halka verdiği zarara, halkı karşı işlediği suçla son vermek gibi bir çelişki mevcuttur. Nasıl çözüleceği kişiye bağlıdır.

Proletarya Partisi, halkın kurtuluş yolu olan Halk Savaşı, Çiğdem ve Nergisler gibi adanmış komünist-devrimcilerle büyüyecek, zafer yürüyüşüne girecektir. Bu süre içinde yalnız itirafçılar değil, parti kaçkını hizipler de çıkacaktır, yolumuzun üstünde birer büküntü olduklarını akıldan çıkarmadan, savaş içinde, büküntüleri söküp atarak yol almaya devam edilecektir.

Son söz yerine Başkan Mao'nun aşağıdaki cümlelerini alalım: Dağda odun kömürü hazırlarken yaptıklarının altında kalıp ezilen bir Halk Savaşçısı'nı uğurlarken **Mao** şöyle diyordu, "*Zor zamanlarda başarılarımızı gözden uzak tutmamalı, aydınlık geleceği görmeli ve cesaretimizi toplamalıyız. Çin halkı acı çekiyor, bizim görevimiz onu kurtarmaktır ve bu mücadelede varımızı, yoğumuzu ortaya koymamız gerekir. Mücadele olan her yerde fedakarlık vardır ve ölüm olağandır. Ama biz, halkın çıkarlarını ve büyük çoğunluğunun acılarını yüreğimiz de duyarız, bu yüzden de biz halk için öldüğümüz zaman bu, değerli bir ölüm olur.*"

PROLETER KÜLTÜR VE SANAT ÜZERİNE - II

Siyaset sanattan, sanatta siyasetten kopuk ele alınamaz. Siyasette gelişmek, olgunlaşmak ve pratikte başarıya imza atmak, temsil ettiğimiz sınıfın sanat ve edebiyata bakışıyla bağlantılı ve iç içedir.

Sınıf mücadelesini ilerletmek için halkımızın geçmişte ve günümüzde düşünsel, söylem, anlatımlarını (bu Türkçe'de "muamma" olarak, Kürtçe'de ise "dengbej" olarak adlandırılır) dilden dile günümüze taşınan ve toplumsal olaylarla tarihsel bağlantı kuran mirasını sahiplenmeliyiz. Geçmişte yaşanan her bir toplumsal altüst oluş görsellik içerisinde dramatik ağıtlarla anlatılmaya çalışılmış, günümüze kadar gelmiştir. Geçtiğimiz yüzyıllarda yaşanan sınıfsal, toplumsal altüst oluşlar daha çok yazınsal hale getirilmiştir. Sınıf mücadelesi tarihi yazınsal, tarih, edebiyat, kültürel çalışmalar üzerinden günümüze taşınmış insanlığa ışık olmuştur. Proletarya sınıfsız topluma yürüyecek biricik öncü sınıf olarak, halkların kültürel, edebi, sanatsal değerleri içinde ilerici olanı sahiplen-

meli ve yaşatmalıdır.

Doğada olsun toplumda olsun nasıl ki her şey sürekli hareket halinde ve sürekli bir altüst oluş içindeyse belli bir toplumun siyaset ve ekonomisinin ideolojik yansıması olan kültür de insanlık tarihinin birbirini takip eden toplumsal değişim ve gelişim süreci içinde basitten karmaşığa doğru bir yol rotası izlemiştir. Bu anlamda kültür sorunu kendini gerçek anlamda sınıflar mücadelesinde bulur. Bilim, sanatın doğabilmesi için sınıfların ortaya çıkmasını, "basit" meta üretiminin ortaya çıkmasını, kafa kol emeğinin ayrıştırılmasını, toplumun sınıflara bölünmesini ortaya çıkardı.. Buradan yola çıkarak, nasıl ki toplumun sınıflara bölünmesiyle biri diğerinin emeğini gasp ederek günümüze geldiyse; aynı zamanda bu

sorun sınıfların bir bütün olarak ortadan kalkmasıyla nihayet bulacaktır. "*Komünist toplumda ressam yoktur. Başka işlerin yanı sıra, resim yapan insanlar vardır.*" (Marks)

Marksist bilim teorisinden önce bütün bilimsel araştırmalar eksikti, iki ayağı üzerine oturtulamamıştı. Bu sınıfların ortaya çıkışı, onu ele alış ve sınıf mücadelesini ele alış biçiminde de topluma yansyordu. Bu anlamıyla; kendinden önceki bilimlerin aksine sınıflar arasındaki mücadeleyi, bu sınıf mücadelesine yol açan toplumsal olayları ilk defa doğru şekilde ele almış, çözüm getiren önermelerde bulunmuştur. İnsanlığın gerçek anlamda kurtuluş yolunu göstermiştir. Marksizm insanlığı gerçek anlamda sömürü sisteminden kurtaracak ve sınıfsız bir topluma geçişi sağlayacak

bilimsel bir teorinin pratiğimize yansıyor olması sebebiyle, kültürel alanda, sanat ve edebiyat alanında da bize doğru çözümler sunmuştur.

Ancak biz bu doğru bilimsel sunumu ne kadar özümstedik, kavradık ve doğru anlamda sınıf mücadelesinde değerlendirebildik? Bu sorulara hala çözüm bulduğumuzu söyleyemeyiz. Sınıf mücadelesinde düşmanımızı yenmemizin en önemli cephesinden biri de kültür cephesidir. Kültür bir sınıfın toplum hayatına tümünden sirayet eder. İdeolojik, siyasi ve toplumsal mücadelede kültürel bir cephen yoksa bir ayağın sakattır ve zafere ulaşmak mümkün de değildir.

Toplumsal mücadelede her sınıfın çeşitli cephesi vardır, her sınıfın birbiriyle yürüttüğü egemenlik savaşında "kurtuluş mücadelesinde çeşitli cep-

heler vardır; kalem ve silah cephesi, yani kültürel ve askeri cephe de bunlar arasındadır. Düşmanı yenmek için özellikle silahlı orduya dayanmak zorundayız. Ama bu ordu tek başına yeterli değildir. “Saflarımızı birleştirmek ve düşmanlarımızı yenmek için mutlaka bir kültür ordusuna da sahip olmalıyız” diyor, Mao Zedung yoldaş. İçinde bulunduğumuz durum ve yaşanan olumsuz süreç ülkemizde böylesi bir kültür ordusu yaratmamıza şu an için uzak. Ancak yenilgiden zaferler yaratmayı bilen ve bu bilimsel ideolojinin bize aşıladığı bir kültür ordusu yaratmayı hedeflemeliyiz.

Sınıf mücadelesi tek düze bir yol izlemiyor, büyük iniş çıkışlar yaşıyoruz. Öyle zamanlar oluyor ki objektif şartların bize sunduğu imkanların çok çok gerisinde kalıyor, döneme müdahil olamıyoruz, öznesi olmaktan uzak kalıyoruz. Ama hiçbir şey geçmiş değil, geç de kalınmış değil. Bu anlamda, kültür ve edebiyat cephesini yaratmak için, ufkumuzu açarak, geleceği kazanmayı hedefleyerek, kor ateşlerde yanmayı göze alırsak eğer, diğer alanlarda ve cephelelerde olduğu gibi kültür cephesinde de savaşı ilerletebilir ve geleceğin yeni insanlık kültürünün granit taşlarının temelini atmış oluruz. Yeter ki eksikliğimizin bilincinde olalım, hatalarımızı görme erdemini kendimizde yakalayabilelim. Kültür cephesinin yaratılması için adımlar atalım. Başaramayacağımız, üstesinden gelemeceğimiz hiçbir engel kalmayacaktır. Biz mücadelesini verdiğimiz sınıf bilinçli proletaryanın ve emekçi yığınların duygu ve düşüncelerini kültürel araçlarla topluma yansıtmalıyız. Bize güvenen, bizimle yola çıkan sınıf ve sınıfları proleter kültürle harmanlayarak onların “devrimin dişlisi ve çarkı” olmasını sağlayabiliriz

Anlaşılması gerekli olan asıl sorun şu; diğer sorunlarda olduğu gibi, kültür, sanat ve edebiyat alanında önder olunmak veya önderlik yapılmak is-

teniyorsa, önce kitlelerin öğrencisi olmalıyız, kitlelere gitmeliyiz, onlardan öğrenmeliyiz. Halkımızın yaşamı, bizim için “hammadedir”, bu hammadde olmadan, onu nakış nakış işlemeden hiçbir şeyi başarıya götürmeyiz. Halkımızın yaşamı sanatın

ham maddesidir, bu hammadde bitmez tükenmez bir kaynaktır. Bize bu kaynak ilham veriyor, sınıf mücadelesinde zaferler kazanmamızın önünü açıyor. Biz bu gerçeği kavramak, kavratmak zorundayız. Aksi halde hiçbir başarıya imza atamayız. Bu anlamda; doğru düşünceler yalnız ve yalnız insanlığın toplumsal pratik mücadelesinde ortaya çıkmıştır, çıkmaktadır. Öyleyse kültür, sanat ve edebiyat alanında da başarılı olmak istiyorsak, öğrenmekten, öğrendiğimizi yaşam mücadelemize uygulamaktan korkmamalıyız. Sınıf mücadelesinin denizine korkmadan kendimizi atmalıyız. Başarmak için, insanlığın kurtuluşu için bunu yapmalıyız.

Yapılması gerekli bu fedakârlık gelecekte insan sevgisinin tüm evreni

kapsamasını amaçlamaktadır. Bu anlamıyla insanlığın ayrıştırıldığı, sınıflara bölüdüğü, renk, dil, ırk, din ve mezheplere bölüdüğü, düşmanlıkların oluşturulduğu, savaşların çıkarıldığı, insanlığın öldürüldüğü, tüm canlıların yok edildiği bir toplumda

odal ve komprador burjuva faşist kültürü insanlığın yaşamından tamamen silmek istiyorsak eğer, kültürel değişimi-dönüşümü önce kendimizden başlatmalıyız. Yirmi birinci yüz yılda ideolojik, siyasi, kültürel devrimleri bünyemizde sürekli hale getirmeliyiz. Biz eleştirilmekten korkmamalıyız, eleştiriyi kendimizi ilerletme, geliştirme, düzeltme ve hatalarımızdan arınmada silah olarak kullanmalıyız. Zira toplumsal gelişmelere gözlerimizi yumamayıp, toplumdan kendimizi soyutlayamayız. Biz toplumsal sorunların öznesi olursak, sınıfla iç içe suda balık misali birleşirsek niteliksel dönüşümler gerçekleştirebiliriz. Bilmeliyiz ki, doğrular ancak yanlış şeylere karşı mücadele edildiğinde ortaya çıkar. Eğer biz sınıf mücadelesinde kendimizi ve kitleleri eğitmek,

değişip dönüştürmek istiyorsak, üstümüzde müzminleşmiş kabuğu kırmak istiyorsak ki istiyoruz, o zaman önümüze çıkan bütün feodal gerici dogmalardan, burjuva dejenerasyondan kurtularak, gelişim ve nitel tarihsel dönüşümün önündeki engelleri yıkmalıyız. Kirliyi atıp temiz giymeliyiz. Bu kültürel sermaye çemberini yıkmamız için tarihsel bir zorunluluktur.

Sınıf mücadelesinde kültür ve sanat alanı gibi bir cepheye müdahil olmak, onu küçümsemek, amaçla sonuç arasındaki diyalektik bağı- bağlantıyı koparmak, iddiasında bulunduğumuz ve mücadelesini yürüttüğümüz sınıfın yenilgisini şimdiden kabul ettiğimiz anlamına gelir. Biz bunu kökten reddediyor ve diyoruz ki yalnızca söylemlerde bulunmak, hâlihazır reçeteler yazmak kaba mekanik materializmdir. Sanat ve edebiyat, kültür cephesinde üç kategori eleştirel olarak ele alınmalıdır; birincisi siyasi, ikincisi sanatsal, üçüncü ise estetikdir. Bu sınıf bakış açısından biri gözden kaçırılırsa eğer, işte o zaman burjuva düzenin sınırları içine kendimizi mahkum etmiş oluruz.

Biz eleştirilmekten korkmamalıyız, eleştiriyi kendimizi ilerletme, geliştirme, düzeltme ve hatalarımızdan arınmada silah olarak kullanmalıyız.

gerçek sevgiden bahsedilemez. Bizim de sömürü çarkını çeviren zalimleri ve onların kâr üzerine kurulu yalan sevgilerini hoş görmemiz istenemez. Bu anlamda biz düşmanlarımızı, insanlığa kötülük edenleri sevmeyiz. Onların yok edilmesini, ortadan kaldırılmasını isteriz. Gerçek insan sevgisi tüm sınıflar ortadan kaldırıldığı zaman doğacak, insanlık için özgürlük pınarları gürül gürül akan, tüm insanlık özgürlük pınarlarından kana kana içerek faydalanacaktır.

Siyaset sanattan, sanat da siyasetten kopuk ele alınamaz. Siyasette gelişmek, olgunlaşmak ve pratikte başarıya imza atmak, temsil ettiğimiz sınıfın sanat ve edebiyata bakışıyla bağlantılı ve iç içedir. Emperyalist yoz-burjuva kültürü, feodal, yarı fe-

ÖZGÜRLÜK - ZORUNLULUK İLİŞKİSİ - I

Marksist felsefe Engels'in açıkladığı gibi; özgürlüğü şeyler ve görüngüler, olaylar ve genel olarak doğa üzerindeki toplumsal pratik yoluyla kazanılan egemenlik olarak ele alır. Hegelci düşünce özgürlüğün "tinsel" bir etkinlikten doğduğunu hükmeder.

Marksizm diyalektiği, asıl olarak Hegel'den almıştır, ancak Marx'ın kendisi şöyle der: "Benim diyalektik yöntemim yalnızca Hegel'inkinden farklı değil, fakat onun tam tersidir" (Kapital'e İkinci Önsöz, International Publishers, New York, 1974, Cilt. 1, s. 19). Marx'ın ardından ilk olarak Engels (Ludwig Feuerbach ve Anti-Dühring'te), daha sonra da Lenin, Hegelci diyalektiğin ancak "ayakları üzerine geri getirildiğinde" kabul edilebilir olduğunu belirtmiştir.

Marksist bilgi teorisine göre; özgürlük zorunluluğun kavranmasıdır. Eğer zorunluluk kavranmazsa ya da kavranmadığı ölçüde kördür. Zorunluluk- özgürlük ilişkisi, bilginin diyalektiği yoluyla aydınlanır. Özgürlük zorunluluğun kavranmasıdır biçimindeki Hegel yargısı, doğanın nesnel yasalarının tanınması ve zorunluluğun özgürlüğe dönüşümünü tanımak demektir. Engels *Anti-Dühring*'de şöyle diyor: "Özgürlük, doğa yasaları karşısında düşlenmiş bir bağımsızlıktan değil ama bu yasaların bilinmesinde ve bilme aracılığıyla bu yasaların belirli erekler için yöntemli bir biçimde kullanılması olanağındadır." Engels'e göre; özgürlük tarihsel gelişmenin ürünüdür ve o kendimiz ve dış doğa üzerinde, doğal zorunlulukların bilgisi üzerine kurulu egemenliğe dayanır. Ve yine Engels'e göre; belirli bir sorun üzerinde bir insanın yazgısı ne denli özgürse, bu yazgının metnini belirleyen zorunluluk o denli büyüktür. Tam da burada Hegelci özgürlük-zorunluluk ilişkisi ile Marksist felsefenin özgürlük-zorunluluk ilişkisi arasındaki ayırım çizgisi ortaya çıkar. Marksist felsefe Engels'in açıkladığı gibi; özgürlüğü şeyler ve görüngüler, olaylar ve genel olarak doğa üzerindeki toplumsal pratik yoluyla kazanılan egemenlik olarak ele alır. Hegelci düşünce özgürlüğün "tinsel" bir etkinlikten doğduğunu hükmeder. Bir örnek verecek olursak; nasıl ki ilk ateş sürtünme yoluyla bulundu, bu buluş doğa ya da ateş üzerinde egemenlik verdi ve bu egemenlik insanlık için özgürleştirici bir etki sağladı ise aynı şekilde doğa ve toplumdaki sıçramalarla kazanılan sonraki zaferler ve tüm devrimler de insanlığın zorunluluk dünyasından

özgürlük dünyasına giden yolun kilometre taşları oldular. İnsan doğada değişiklikler meydana getirerek, doğayı amaçlarına yarar duruma getirir, ona egemen olurlar. Marksizm; bu doğayı, yasalarını ve onun işleyiş

sürecinin yasalarını tanıma ve onları doğru bir biçimde uygulamaya olasıdır der. Bu da doğadaki iç zorunluluğun anlaşılması, yani kavranması ve özgürlüğe giden kapının açılmasıdır.

Sermaye tarafından karakteri belirlenen üretim araçları proletarya tarafından bu duruma son verildiği zaman artık üretim araçları toplumsal bir karakter kazanacaktır. Yani insanlar ekonomik ilişkilerin boyunduruğundan kurtularak toplumsal yaşamlarının efendisi haline geleceklerdir. Bu andan itibaren artık kendi tarihlerini kendileri yazacaklardır. Yani Engels'in sözleri ile insanlığın zorunluluk dünyasından özgürlük dünyasına sıçrayışı yaşanacaktır. Kapitalist sistemde üretim araçları ve ürünler, üreticilere karşı bir durum almışken, üretim araçlarının toplumun emrinde olduğu bir durumda (sosyalizm) ise tam anlamıyla özgürleşme yaşanacaktır.

Özgürlük nedir sorusuna şu cevapları verebiliriz. İnsan bilincinin dışında olan nesnel zorunlulukların yasalarını görmek, bilmek ve ona göre uygun davranmaktır. Zorunluluğu bilen, çözen ve buna uygun tercih yapan insan özgür insandır. Zorunluluğun bilincine varmak, bu zorunluluğu denetleyebilmek ve ondan yararlan-

bilmektedir özgürlük. Biz istesek de istemesek de zorunluluğa dayanan yasalar sürer. Önemli olan zorunluluğun yasalarını anlamak, bilmek, çözmek, ortaya çıkan bilgiden yararlanmaktadır. Özgürlük bunu yapabil-

mektir. Tekrar Engels'ten aktarırsak; "Özgürlük, doğa yasaları karşısında düşlenmiş bir bağımsızlıktan değil ama bu yasaların bilinmesinde ve bilme aracılığıyla bu yasaların belirli erekler için yöntemli bir biçimde kullanılması olanağındadır."

Yani doğanın yasaları olduğu gibi insanın yaşadığı toplumsal biçimin de zorunlulukları, ekonomik yaşamları vardır. Toplumdaki özgürlük, bu ekonomik zorunlulukları bilmekle ve onlar üzerinde egemen olmakla mümkündür. Örneğin kapitalizmde artı değer yasası zorunluluktur. Kapitalizm bu zorunluluğun üzerinde kendini var eder. Bu zorunluluğun aşılmasıyla toplumsal özgürlüğe kapı aralanır. İnsanın iradesi dış dünyayı bilmekle özgürleşir. Dış dünyanın zorunluluklarını bilmek ve zorunluluğun üzerinde yükselerek tercih yapmak, hem bilgiye kavuşmak hem de özgür davranabilmektir.

Birincisindeki zorunlulukları anlayan, çözen insan, özgür iradeye sahip olan insandır. 'Dış' dünya yasalarını bilmemek, özgür olmamak, zorunluluğun kölesi olmak demektir. Sözgelimi yerçekimi yasasını, bu zorunluluğu bilmediğimiz sürece onun esiri idik. Ama şimdi zorunluluğu bildiğimiz için bu yasayı biliyoruz ve ondan

faydalanıyoruz. Doğadaki herhangi bir zorunluluğun çözümü, zorunluluğa egemen olmak demektir. Yani doğanın efendisi olmak demektir.

Doğadaki zorunluluklar bilindikçe insanın doğa üzerindeki efendiliği artar. (Lenin- Materyalizm ve Ampiryo-Kritisizm) "Biz bu yasayı tanıdığımız anda, (Marks'ın binlerce kez yinelediği gibi) bizim irademizden ve bilincimizden bağımsız olarak işleyen bu yasa bizi doğanın efendisi kılar." Doğa üzerindeki efendilikten, doğayı köle gibi kullanmayı anlamaz Marksizm. Doğanın yasalarını öğrenmeyi, bu yasaları insanlık için kullanmayı anlar. Ne var ki burjuvazi doğa üzerinde bilimin yarattığı efendilik yükseldikçe bilim sayesinde zorunluluklar çözüldükçe kar hırsından dolayı doğayı tahrip eder. Görüldüğü gibi felsefede sınıfsal taraflılık olgusu burada başka bir biçimde yine karşımıza çıkmaktadır. Doğanın kör güçlerinin gözlerini kendisi için açan insan kendi gözünü açar ama böylece kör güçleri ortadan kaldırmış olmaz. Yani doğadaki bir zorunluluğun çözümü onu ortadan kaldırmaz. Örnek olarak yerçekimi yasasının zorunluluğunu çözen, öğrenen insan bu yasayı öğrendi diye yerçekimi ortadan kalkmaz.

Marksist materyalizmin konusu, nesnesi biliminki ile aynı değildir. Amacı gerçekliğin yapısının keşfedilmesi değildir. Lenin'in söylediği gibi şu temel "epistemolojik soruya" cevap getirir: *Madde mi zihin mi önce gelir? Varlık mı yoksa bilinç mi önce gelir?* Bu sorunun cevabı – bilgi sorununu işleyen tüm klasik felsefe kuramlarında ortaya konduğu ve tartışıldığı gibi – Marksizm'e göre bilimsel pratiğin kendisinde yatmaktadır. Engels, Ludwig Feuerbach'ta (*Marx ve Engels, Seçme Eserler*), Hegel'e karşı materyalist bakış açısını açıklarken "gerçek dünyanın, fantastik bir biçimde değil kendi iç işleyişleri içerisinde kavranan olguların bilimsel analizinden başka bir şey olmadığını" söyler. Lenin de Engels'i tekrar ederek, "bilimlerin kendiliğinden materyalist olduğunu" bıkmadan tekrar etmiştir. (Materyalizm ve Ampiryo-Kritisizm)

(Devam edecek)

19 MAYIS “BAYRAMI” VE PONTUS RUM SOYKIRIMI

19. yüzyıldan itibaren gerileme dönemine giren ve toprak kaybetmeye başlayan Osmanlı’da, 20. yüzyılın başlarında İttihat ve Terakki Cemiyeti adındaki siyasi parti önderliğinde “tek” bir etnik ve dini kimliği olan ulus devlet fikri hayata geçirilmeye çalışılır. “Türkleştirme” projesi fikrinin hayata geçirilmesi için yapılan ve hedeflenen ilk şey, sermayenin gayrimüslimlerden alınmasıdır. Bu nedenle Müslüman olmayan Ermeniler, Süryaniler, Pontus Rumları kıyımdan geçirilerek mallarına, mülklerine el konulur.

1911 yılında Rumlar tehcire maruz kalır. Trakya’dan 500 bine yakın Rum sürgüne zorlanır.

İttihat ve Terakki eliyle uygulanan “Anadolu’yu Müslüman Olmayanlardan Temizleme Operasyonu”nda 1915 yılında Ermeni Tehciri ve Soykırımı ile 1,5 milyon Ermeni ve 300 bin Asuri/Süryani katledilir.

1916 yılından itibaren ise “Rumların Tehciri” ile bu süreç devam eder. 1919 yılına kadar Karadeniz/Pontus’ta katledilen Rum sayısı 150 binin üzerindedir. Rum ve Pontuslara yönelik asıl soykırım uygulamaları ise 1919 yılından sonra artan biçimde devam eder.

Öğrenciler, tiyatrocular, edebiyatçılar ve futbol oyuncularına darabaçlarında idam edilirler.

Bu duruma karşı çıkan ve dağlara sığınanların geride bıraktıkları köylerinde tek bir canlı bile bırakılmaz. Direnişçiler, ahırlarda, mağaralarda,

kiliselerde, gemi kazanlarında diri diri yakılarak katledilir. Esnaf, öğretmenler, gazeteciler, İstiklal Mahkemeleri’nin kararlarıyla asılırlar.

İttihat ve Terakki döneminde 17 Ermeni’yi boğarak öldürmekten hak-

infaz edilmiştir.

1914-1923 yılları arasında Karadeniz’de toplam 353.000 Pontuslu Rum’un katledildiği kilise, patrikhane tutanakları ve kayıtlarından anlaşılmaktadır.

kında dava açılıp suçlu bulunan Topal Osman Kemalistler’ce affedilmiştir. Topal Osman Pontus Rumları’na karşı katliamlar yapmasının yanında Koçgiri katliamında da Kürtler’e ve Aleviler’e yönelik olarak işlenen katliam ve cinayetlerde kendisine bağlı gönüllü alayı ile yer almıştır. TKP yöneticileri Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını Karadeniz sularında katleden, Mustafa Kemal’in birçok kirli işinde kullandığı çeteci Topal Osman yine Mustafa Kemal’in emriyle daha sonra

1914-1921 yılları arasında Amasya, Samsun, Giresun’da 134.078, Niksar’da 27.216, Trabzon’da 38.434, Tokat’ta 64.582, Maçka’da 17.479, Şebinkarahisar’da 21.448 olmak üzere 1921-23 yılları arasında mübadele yollarında hayatını kaybeden 50 bin insanla birlikte toplam 353 bin Pontuslu Rum katledilmiştir.

1923’te Kemalistler tarafından Lozan’da önerilen Lozan Mübadele Anlaşması, soykırımın üstünü örtme anlaşmasıdır. Ortodoks Rumlar’ın

hamiliği sıfatıyla bu antlaşmaya imza atan Yunanistan, 1923’den önce yaşananların hesabının sorulmasını da bir biçimde resmi olarak engellenmesine yönelik tutum içinde olmuştur.

Anadolu’ya gelen mübadil ailelerin çocukları, torunları ise asimilasyona uğramış, Birçoğu “yaşamak” için, geçmişini unutmaya çalışmış, çocuklarına, torunlarına yalan hikayeler anlatarak, unutmayı yeğlemiştir. Türk egemen sınıflarına kendilerinin iyi Müslüman ve en iyi Türk olduğunu ispat etmekle ömür tüketmişlerdir.

Asimilasyon süreci tam bir yozlaşmaya sebep olmuş, yüzyıl öncesinde her sokağında müzik ve piyano sesleri gelen, opera, tiyatro binalarının olduğu, edebiyat, kültür dergilerinin yüksek tirajla okunduğu, çağdaş okulların, hastanelerin olduğu modern Karadeniz şehirleri karanlığa gömülmüştür. Egemen ulus şovenizmin yoğun olduğu bölgeler haline getirilen Pontus şehirleri Hrant Dink’in katili tetikçi Ogün Samast örneğinde de görüldüğü gibi,

adeta TC’nin devrimci, demokrat, yurtsever ve ilerici kesimlerin sindirmesinde kullandığı kontrgerilla merkezleri haline getirilmiştir.

Bugün bizlere düşen görev; sınıf belliğimize kazınan bu katliamı her platformda en ileri düzeyde teşhir etmek ve Türk hakim sınıflarının azınlık ve inançlara yönelik kanlı tarihini kitlelere anlatmak ve onları saflarımızda devrimci mücadeleye çağırarak olmalıdır.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Naki Göksu, Malatya doğumludur. Proletarya Partisi ile 88 yılında tanışır. GB saflarında faaliyet yürütür. Bu dönemde gerillaya katılmaya karar verir. Haziran 91’de bir çatışma sırasında yaralanır. Birlikten ayrı düşer. Gittiği köyde düşmanla tekrar çatışır ve tutsak düşer. Köylülerin gözü önünde işbirliğine zorlanmasına direnerek yanıt verir. Bunu hazmedemeyen devlet onu köylülerin gözü önünde katleder.

Yıldız Çiçek, 1968 Dersim Merkez Gevrek köyü doğumludur. Artvin’e

atanan gerilla birliğinin komutanlarından. 1 Haziran 1992’de Şavşat’ta bir hainin verdiği bilgiler üzerine gerilla birliği kuşatılır. Sayıca ve silah gücüyle çok üstün olan düşmana karşı saatlerce çatışır. Çatışmada komutan Kinem şehit düşerken yoldaşları çemberi yarmayı başarmışlardır.

Ahmet Kargın, 1963 Dersim Ovacık Tetuşağı köyü doğumlu olan Ahmet Kargın, Halk Ordusu gerillası iken Erzincan-Ergani yöresinde konakladıkları sırada bir hain tarafından Haziran 92’de katledilir.

Hıdır Doğan, Dersim Hozat Alancık Köyü doğumludur. Şehir askeri faaliyetindeyken 1991’de gerillaya katılır. 6 Haziran 92’de Dersim Limek kırsalında TC güçleriyle çıkan çatışmada şehit düştü. Cenazesi halkın yoğun katılımıyla uğurlandı.

Proletarya Partisi sempatizanı olan **Mehmet Kalkan**, 14 Haziran 1987’de Diyarbakır işkencehanelerinde ser verip sır vermeme geleneğinin sürdürücüsü olarak ölümsüzleşti.

İSTANBUL'DA BOYKOT ÇAĞRILARI SÜRÜYOR

HABER MERKEZİ- 24 Haziran seçimlerine dair tavrını açıklayan Partizan, birçok bölgede boykot çalışmasını başlattı. İstanbul'un Okmeydanı, Örnektepe, Gazi Mahallesi, Sarıgazi, Yenidoğan, Çekmeköy, Kartal, Kadıköy, 1 Mayıs Mahallesi, Avcılar, Esenyurt, Beylikdüzü gibi birçok bölgesinde boykot çalışması devam ediyor.

Sticker, kuşlama, bildiri dağıtımı ve okur ziyaretleri şeklinde gerçekleşen çalışmalarda, seçimlerin boykot edilmesi gerektiği, seçimlere değil mücadeleye odaklanılması üzerine tartışmalar yürütüldü. Okurlarla, yürütülen tartışmalarda boykot tavrının önemli bir politik konumlanışı ifade ettiği

belirlenirken, parlamentarizm ve demokrasibilik oyunlarıyla devrimci mücadelenin dinamizminin sistemi çözümlere heba edildiği vurgulandı.

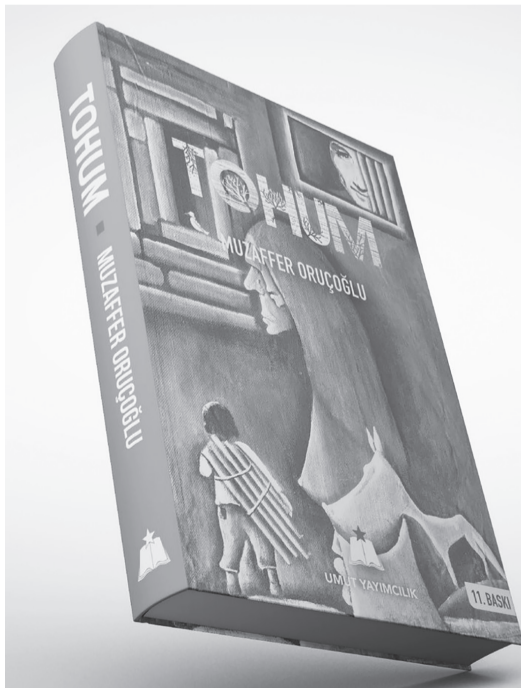
Seçimlere katılınması gerektiğini ifade eden okurlarla da tartışmalar yürütülerek; sömürü ve baskı düzenine karşı öfkeyi sistemin seçimlerini tanımayarak göstermek gerektiği ifade edildi. OHAL süreciyle bastırılan sokağın, yok edilmeye çalışılan devrimci mücadelenin, seçim yoluyla biraz nefes alacağını söyleyen kitlelerle, seçimin nefes aldırılmayacağı, baskının, zulmün seçimler yoluyla daha da arttırılacağı üzerine tartışmalar yürütüldü. "Umut sandıkta değil

işçi sınıfı, ezilen ve sömürülen tüm kesimlerin biriken öfkesinde, egemen sınıf iktidarını yıkmaya odaklanan devrimci örgütlenme, direniş ve mücadele hattında aranmalıdır" diyerek çalışma yürüten Partizan okurları, sistemin belirlediği oyun kuralları ve güç dengeleri içinde sandıktan çıkacak sonuçlara, yasal ve anayasal kısıntılara değil sistem dışı devrimci mücadeleye ve sınıf savaşının zafere odaklanmak gerektiğinin altını çizdi. Yürütülen çalışmalarda, kitlelerde seçim gündeminin yer kapladığı gözlemlenirken, boykot tavrına yönelik tepkilerle de karşılaşıldı.

Boykot çalışmalarını sürdüren

Partizan okurları, "Faşizmin seçimlerle ortadan kalkmayacağı kitlelere kavratmak anlayışı ve onları gerçek sorunları etrafında devrimci mücadelelere taşımak bugün tarihsel ve zorunlu bir görevdir. Bu göreve odaklanmayan, kitlelerde sistem dışı alternatifi bugünden başlayarak inşa etmeyen, halkın sisteme tepkisini devrimci zaferler kazanma hedefine yöneltmeyen her tutum kaçınılmaz olarak halk potansiyelini yanlış yönlere kanalize edecektir. Bizler de bu anlayışı esas alarak, kitlelerle seçimleri tartışmaya, kitlelerin birikmiş öfkesini örgütlü bir hale dönüştürmeye ve doğru alana kanalize etmeye devam edeceğiz" dedi.

UMUT YAYIMCILIKTAN ÇIKTI!

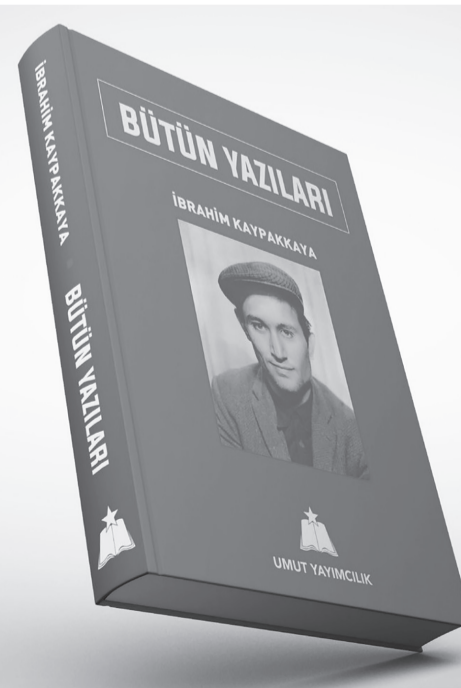

TOHUM ÇIKTI!

Gökkuşağının altından geçmek mümkündür. Bir tanka ya da bir uçağa, küçük bıçakla meydan okunabilir. Demirdeki pası yeşerten güçlü bir devrimci romantizmdir, söz konusu olan.

Sahipsiz, çıplak cesareti ve feda ruhuyla tarihi afallatan 68 kuşağının düşünce ve davranış tarzını, mücadele hayatını çeşitli yönleriyle ışığa çıkarmak, estetik konusu haline getirmek önemlidir. Kahramanlık çağındayız hâlâ. Bireysel ve kitlesel kahramanlık çağında...

MUZAFFER ORUÇOĞLU

8. BASKI

Şimdi biz herkesin gözü önünde yükselere bir bayrak çekiyoruz.

Bu bayrak, proletaryanın kızıl bayrağı olacaksa, onun kızılığını bozan bütün lekeler ciddi ve titiz bir çabayla silinip atılmalıdır.

İBRAHİM KAYPAKAYA

“50. Yılında 68 Hareketi, 71 Devrimci Kopuşu ve Kaypakkaya” Sempozyumu Gerçekleştirildi

İSTANBUL- '68 Hareketi'nin 50.yılında Partizan tarafından 26-27 Mayıs tarihlerinde “68 Hareketi, 71 Devrimci Kopuşu ve Kaypakkaya” konulu iki günlük sempozyum gerçekleştirildi. İlk günün ilk oturumu Fikret Başkaya, Şaban İba, Temel Demirer ve Nihat Konak'ın konuşmasıyla başlarken, ikinci oturum gençlik örgütlerinin söz almasıyla devam etti.

Devrim ve komünizm mücadelesinde ölümsüzleşenler anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan sempozyum, açılış konuşmasıyla devam etti. Kitlenin selamlanmasıyla başlayan açılış konuşmasında, '68'in başkaldırı ruhunu ve '71 kopuşunun devrimci-stratejik yöneliminin bu süreçte kuşanılmasının zorunluluğu vurgulandı.

Sibel Özbudun'un moderatör olduğu ilk oturumda, sözü ilk olarak **Fikret Başkaya** aldı. Sözlerine 68'e gelmeden ve 68'i yaratan toplumsal ve ulusal kurtuluş mücadelelerine değinerek başlayan Başkaya, “68 ayaklanması sadece öğrenci ayaklanması değil Fransa'nın en büyük işçi ayaklanması, sadece akademik talepler değil, üniversiteyi aşan taleplerdi” dedi.

İtalya ve Almanya üniversitelerindeki ayaklanmaları aktaran Başkaya Fransa'daki öğrenci hareketinin kapsayıcı olduğunu ifade etti. 68'in öncesinde ve sonrasında da üniversitelerin birer gericilik yuvası olduğunu, eleştirel düşüncenin orada yaşatılmasına izin verilmeyeceğinin altını çizen Başkaya 68 hareketinin sınıfsal bir harekete dönüşüğünü belirtti.

Başkaya'nın ardından söz alan **Şaban İba**, '68 hareketinin artık tarihsel bir olgu olarak ele almak gerektiğini vurguladı. Türkiye 68 hareketinin dünya ülkelerinden farklı olduğunu belirten İba, “Türkiye 68 hareketi farklıdır çünkü düzeni kökten değiştirmeye ve düzeni yıkmaya yönelmiştir” dedi. 68-71 yıllarının devrimci atılım dönemi olduğunun altını çizen İba, 60'lı yılların emperyalist-kapitalist sistem açısından bunalım dönemi olduğunu ifade etti.

Kaypakkaya'yı sadece kahramanlıkla anmamak gerekir diyen İba sözlerine; “Bozkırı THKO tutuşturdu, THKP-C Kızıldereli'de devam ettirdi ve TKP/ML sürdürdü. Gerçek '68 Deniz Gezmiş'in idam sehpasında haykırdığı sloganlardır” diyerek son verdi.

Şaban İba'nın ardından söz alan **Temel Demirer**, konuşmasına devrimci tutsakları selamlayarak başladı. “68 Hareketi'ni '71 silahlı baş kaldırışını sahip

lenenlerden birisiyim” diyen Demirer, '68 hareketini ve 71 devrimci çıkışının neo-liberal, post-modern bakış açısıyla algılanamayacağını, '68 hareketinin, Vietnam'dan, Küba'dan en önemlisi de Çin Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden etkilendiğini belirtti. Türkiye 68 hareketinin diğer ülkelerden farklı olarak, siyasetin değil silahın nasıl örgütleneceğini öğrettiğini vurgulayan Demirer Kaypakkaya'ya dair fikirlerini belirte-

rek konuşmasına son verdi; “Kaypakkaya dünya devrimci hareketinin değerleri ve Maoist kültürün ürünüdür. Kaypakkaya dönemi içinde kimsenin yapamadığını yaptı, resmi ideolojiyle hesaplaştı. Kaypakkaya'nın en önemli özelliklerinden birisi ulusal soruna dair olan bakış açısıdır. Halkların kardeşliği liberal bir söylem demiştir. Önce halkların eşitliğini vurgulamıştır. Bir diğer önemli özelliği parti teorisi ve kadro politikasıdır. Kaypakkaya'dan bize kalan partidir. Kadro politikası ateşi harlayan gaz yağı politikasıdır. Devrimin güncelliğidir Kaypakkaya”

Son olarak yapılan sunumda söz alan **Nihat Konak**, Kruşçev çizgisinin ulusal, sosyal kurtuluş mücadelelerini kucaklayamayacağını ifade ederek Kruşçev çizgisinin barış içinde yaşama, bir arada yaşama yaklaşımlarının revizyonist çizgiyi ifade ettiğinin altını çizdi. Bu ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin temsil ettiği devrimci çizginin kucaklayabileceğini belirten Konak, BPKD'nin devrim içinde devrim yaşadığını vurguladı. 68 hareketinin kendiliğindenci bir hareket olduğunu o yüzden devrime ulaşamadığını, önderlikten yoksun olduğunu, ne kadar güçlü olursa olsun sonuç alıcı olmayacağını ifade ederken, bir karargâha bir partiyeye

ihtiyaç duyulduğunun altını çizdi.

71 devrimci çıkışının reformizmi tarumar ettiğini fakat ortaya çıkan fırsatların siyasi iktidara yönetilememesi, iki klikten birine yedeklenmesinin 71 devrimci çıkışını kıldığını vurgulayan Konak sözlerini “İbrahim aynı zamanda uluslararası planda bir kampın, Maoizm'in BPKD'nin safındadır. İbrahim aynı zamanda bir tarih bilinci ve yazımdır” diyerek sonlandırdı.

ni aşmış, sınıfın öncülüğünü yapmıştır” dedi. Kaypakkaya'nın ulusal soruna getirdiği yorumlar, Arşimet'in suyun kaldırma kuvvetini keşfetmesiyle eşdeğerdir diyen SÖH temsilcisi “İbrahim'i Mahir ve Deniz'den ayıran yaklaşımlara karşıyız ama aynı zamanda aynılaştırılmaz” sözleriyle sunumunu sonlandırdı.

SÖH'ün ardından söz alan **Gençliğin Devrimci Güçleri (Dev-Güç)** sözleri-

ne devrim şehitlerini anarak başladı. 68 ve 71 hareketini aceleci deneyimler olarak nitelendiren Dev-Güç temsilcisi konulara eleştirel yaklaşımlarını ifade etti. 68 ruhunun 80 darbesinde yenildiğini, birleşik mücadele ruhunu gerçekleştiremediğini vurgulayan Dev-Güç temsilcisi Rojava deneyiminden yola çıkarak gençliğin ihtiyacı olan birleşik mücadele ruhunun altını çizdi.

Dev-Güç'ün ardından söz alan **Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF)** temsilcisi, '68 isyancı ruhunu günümüze aktarmaya devam edeceğini ifade ederek sözlerine başladı. 68'in 50.yılında hareketin önemini buradan kavramak gerektiğini, nesilden nesile sürecek bir direniş geleneği olduğunu ve bu direnişi yaratan devrimcilerin var olacağını vurguladı. Birleşik mücadele ruhunun bu topraklarda öneminin her geçen gün daha da anlaşılır hale geldiğinin altını çizen SGDF temsilcisi, birleşik mücadeleyi Kürt Özgürlük Hareketi ve devrimci hareketin ortak noktada buluşması olarak tariflediklerini belirtti.

Gençlik örgütlerinin sunumlarının ardından geçilen soru-cevap bölümüyle birlikte Partizan'ın düzenlemiş olduğu “68 Devrimci Çıkışı, 71 Devrimci Kopuşu ve Kaypakkaya” sempozyumunun ilk günü tamamlandı.

'68 HAREKETİ ENTERNASYONALİSTİR'

Sempozyum'un ikinci günü “Dünya'da 68 Hareketi” başlıklı oturumunda Yunanistan'dan Flag Of Proletariat (Proletaryanın Bayrağı), Fransa'dan La Cause Du Peuple (Halkın Davası) ve Avrupa Partizan'ın sunumlarıyla devam etti.

Sempozyumda sözü ilk olarak **Avrupa Partizan** temsilcisi aldı. “68 hareketi enternasyonalist bir harekettir” diyen Avrupa Partizan temsilcisi, “Fransa'da başlayan '68 hareketi salt öğrenci hareketi olarak değil işçilerin emekçilerin de içinde yer aldığı bir halk ayaklanmasıdır. Ekonomik ve sosyal taleplerle işçiler büyük grevlere gitmişlerdir. Öğ-

GENÇLİK OTURUMUNDA ORTAK MÜCADELE VURGUSU

Sempozyumun ilk oturumunun ardından **SGDF, SÖH, YDG ve Dev-Güç**'ün katıldığı gençlik oturumu verilen aranın ardından başladı.

Gençlik örgütlerinde ilk olarak sözü **Yeni Demokratik Gençlik (YDG)** aldı. YDG temsilcisi 68'in zoru esas aldığını belirtti. 68'in yıkıcı gücünün ve 71 devrimci çıkışının, devrimci mücadeleyi düzenicilikten, reformizmden kopardığını belirten YDG temsilcisi 68'in devrimci bir meydan okuyuş olduğunun altını çizdi. Kaypakkaya'nın kopuş içinde kopuş yarattığını ifade eden YDG temsilcisi sözlerini “Kaypakkaya başta devletin resmi ideolojisi olan Kemalizm'e vurarak kendisini 71 devrimci kopuşunun bir adım ötesine taşımıştır. İbrahim MLM'nin Türkiye'deki öncüsü ve kendi pratiğiyle ülkedeki izdüşümüdür” diyerek bitirdi.

YDG'nin ardından söz alan **Sosyalist Öğrenci Hareketi (SÖH)**, sözlerine 68 Hareketi bir başkaldırıydı diyerek başladı. Devrimci '68 öğrenci hareketlerini, '71 kopuşunun öncüsü olarak nitelendirdiklerini ifade eden SÖH temsilcisi “71 devrimci kopuşu reformizme, legalizme karşı bir cevaptır. '68 öğrenci hareketi, öğrencilerin talepleri-

renciler ise üniversite işgalleri gerçekleştirmişti” ifadelerini kullandı.

Ardından söz alan Fransa’dan **La Cause Du Peuple (Halkın Davası)** gazetesi temsilcisi, Fransa’da 68’in gelişimine paralel Maoist hareketin de gelişim gösterdiğini kaydederek, “Fransa’da, Kaypakkaya’nın doğru ve ilham verici analizlerini yaymak için çaba sarf ediyoruz. Fransa’da 68 eylemleri, işçi hareketi genel olarak etkilemiştir. 10 milyondan fazla işçinin grevleri özellikle de Mao Zedung’un fikirleriyle doğan Maoist hareket bu etkiyi sağlamıştır” ifadelerini kullandı. Fransa’dan La Cause Du Peuple (Halkın Davası) gazetesi temsilcisi sunumunu Aliboğazi’nde şehit düşen Halk Savaşçısı Yetiş Yalnız’ı anarak sonlandırdı.

İlk oturumun son konuşmacısı Yunanistan’dan **Flag Of Proletariat (Proletaryanın Bayrağı)** temsilcisi ise ’68 hareketinin Yunanistan’daki etkisine ve

Politeknik Direnişi’ne değindi. Konuşmada, “1973’te Atina Politeknik Üniversitesi’nde gerçekleşen ayaklanma, ülkemizdeki Nazi işgalini izleyen devrimci iç savaş sonrasında ortaya çıkan sınıf mücadelesinin en önemli bölümüdür” dedi. Ayaklanmadan çıkarılacak devrimci dersler devrimci hareket ve Yunanistan’daki komünistler için oldukça önemli olduğunu vurguladı.

“**71 Devrimci Kopuşu, Kaypakkaya ve Güncel Devrimci Görevler**” başlıklı oturumda ilk olarak söz alan Partizan temsilcisi, devrimci önderler söylemde sahiplenilirken, o önderlerin ideolojileriyle uyum olmayan akımlara kapılıp gidildiğini belirtti.

“71 Kopuşu’nun ve Kaypakkaya yolunuzu aydınlatmaya devam ediyor” vurgusunu yapan Partizan temsilcisi devamında 18 Mayıs’ta Kaypakkaya’yı anıp, 19 Mayıs’ı kutlayan siyasetler olduğuna değinerek, “Kemalizm bir dev-

let ideolojisidir. Kemalizm’in refleksleri ve davranış biçimleriyle AKP’nin bir farkı yok. Faşizmi salt AKP ile nitelen-dirmek diğer egemen klikleri faşist olarak görmeme meselesi kabul edilebilir bir şey değildir” diye konuştu.

Partizan temsilcisi, Gezi’nin hızlı politize olma durumunu beraberinde getirdiğini vurgularken, bu politize olma durumu Kobanê Serhildanı’na dek uzanan bir süreç olduğunu ifade etti.

7 Haziran sonrası seçimler ve açık faşizm koşulları kitlelerdeki dinamizmi kırdığını kaydeden temsilci, kitlelerin salt seçim odaklı bir harekete evrilmesinin devrimci harekette bir kayıp olduğunu dile getirdi.

Ardından söz alan Halkın Günlüğü temsilcisi, geçmiş tarihin bugünle bağını kurma ve ileriye taşıma bugün sosyalistlerin ve devrimcilerin önünde duran bir görev olduğunu ifade etti. Konuşmacı, “90’lardan sonra devrimci

hareketlerde, ideolojik mücadele ve iki çizgi mücadelesi zayıfladı, bunların zayıfladığı bir devrimci mücadelenin baştan eksik ve sakat olduğu su götürmez bir gerçektir” diye belirtti.

Son olarak konuşan Mücadele Birliği temsilcisi, ‘71 silahlı çıkışı devrimin hayal olmadığını göstergesi olduğunu belirterek, “71 çıkışı parlamentarizmden güçlü bir kopuş, silahlı mücadelede ısrarın adıdır” ifadelerini kullandı.

Rojava’daki kazanımların ve mücadelenin önemine değinen Mücadele Birliği Temsilcisi, “Türkiye ve Kürdistan dünyada çelişkilerin en yoğun yaşandığı yerlerden biridir. Geric iktidarın çok güçlü olduğundan bahsediliyor... En güçlü olduklarını hissettikleri anlar en güçsüz oldukları anlar olabilir” diye kaydetti.

Sempozyum sunumlarının ardından seçimler ekseninde gerçekleşen soru-cevap ve tartışmaların ardından sona erdi.

kardeş partisi **YKP (ML)** adına geceye katılan temsilci mesajında Kaypakkaya’nın öğretilerinin ve tutumunun hala güncel olduğuna, ezilen halk yığınlarının koparacağı devrim fırtınasının rehberi olma niteliğine haiz olduğu vurgulandı. Onun komünist tutum ve öğretilerinin her türlü tasfiyeciliğe, uluslararası ölçekte yenilgi ve geri çekilmelere karşı, oportünizme ve revizyonizme karşı partisinde yaşamaya devam ettiği ifade edildi. Verilen mesaj sonrası dayanışma sloganları ile YKP(ML) temsilcisi selamlandı.

Gece verilen aradan sonra Türkiye’den gelen **PŞTA** temsilcisinin yanı sıra **Doğuş Doğan**’ın ablası, **Murat Tekgöz**’ün kuzeni, **Sevda Yıldız**’ın ablası, **Ali Demir**’in ailesi adına akrabası, **Ahmet Alev**’in abisi sahneye çıktı. Oldukça duygulu anların yaşandığı görüldü. Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (PŞTA) adına verilen mesajda zindanlarda tutsakların selamları iletilirken, toprağa düşen şehitlerin mücadelelerinin aileler tarafından sahiplenildiği ve yoldaşları tarafından devam ettirildiği, bu mücadeleden ve onların ideallerinden onur ve gurur duyulduğu vurgusu yapıldı. Coşkulu sloganlarla kitle aileleri selamladı.

Daha sonra sahneye **Hasan Ali** çıktı. Hasan Ali, Kürtçe ve Türkçe seslendirildiği marşlarla kitleyi coşturdu. Sunumunda Ali Haydar Yıldız için yazılan türküyü söyleyerek gecenin coşkusu arttırmayı başardı. Kaypakkaya’yı sahiplenme mesajını ilettili.

Sanatçı Erdoğan Emir ve Rojda gecenin sonuna doğru peşpeşe sahneye çıkarak Zazaca, Kürtçe türküler ve marşlarla uzun geceye yeni bir motivasyon kattı. Erdoğan Emir ve Rojda tempolu sunumlarıyla kitleyi coştururken, direniş halayına davet ederek gecede coşkulu bir final gerçekleştirdi.

Ayrıca gecede **Batı Bölge Komitesi, Zindanlar Genel Komitesi, Komso-**

mol’un gönderdiği mesajlar da okundu. Ayrıca gazetemiz **Yeni Demokrasi**’nin de gecelere yolladığı selamlama okundu.

İSVİÇRE

Basel’de 17.30’da anma programına başlandı. Yoğun katılımın olduğu geceye coşku hakimdi.

Kaypakkaya şahsında dünyada ve özelde Türkiye’de ölümsüzleşen devrim ve komünizm savaşçıların anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. İlk sahne alan **Grup Şare Ma**, Türkçe, Zazaca ve Kırmanci eserler dillendirirken marş-

larla coşkunun daha da yükseldiği gözlemlendi

Grup Şare Ma’nın ardından gecelere Türkiye Komünist Partisi / Marksist Leninist – Merkez Komite’sine ait mesaj okundu. **Almanya Kızıl Bayrak Komitesi** adına anmayı selamlama konuşması yapıldı. Temsilci düzeyinde yapılan konuşmada Kaypakkaya’nın şafak revizyonizmi başta olmak üzere revizyonizme karşı amasız duruşuna dikkat çekilirken Türkiye coğrafyasında faşizme karşı yürütülecek mücadelenin zoru ve devlet aygıtını kapsaması gerektiği gerçeğinin de özellikle Kaypakkaya’da netleştiği söylendi.

Kaypakkaya’da önderlik ve parti önderliği yaratma konusunda tarihsel bir örnek oluşturduğunun vurgusunun yapıldığı konuşmada bu tavrın ve duruşun bugün Türkiye’deki seçimlerin boykot edilerek halk savaşının örgütlenmesine ağırlık verilmesinde de devam ettiği ifadelerine yer verildi.

Ardından **HDK-A** adına **Demir Çelik** kısa bir konuşma yaptı. Katılımcıları ilk başta Kırmanci selamlayan Çelik, Partizan geleneğinin Türkiye’de yarattığı mücadeleyi selamlarken “Biz de bu anti-emperyalist, anti-faşist mücadelenin bir yoldaşı olarak birlikte yürüyece-

ğiz, hepimiz bu mücadelenin neferleri olacağız ve olmaya devam edeceğiz” dedi.

Mayıs ayının ayrıca bir çok devrimci ve yurtseverin de katledilmesinin yıldönümü olduğunu hatırlatan Çelik “Selam olsun bugünleri yaratanlara” dedikten sonra, faşizme karşı devrimci örgütlere birlikte duruş ve mücadele çağrısı yaptı.

Çelik’in konuşmasının ardından anma gecesine destek amaçlı Yunanistan’dan gelen **Katarina Makavou** sahne aldı. Dinletisinden önce kendilerinin anmaya davet edilmesinden gurur duyduklarını belirten Makavou herkese teşekkür

etti.

Devam eden programda **MKP Avrupa Komitesi, İsviçre Proleter Devrimci Duruş, İsviçre MLKP, SYKP İsviçre Koordinasyonu, MLPD** ve gazetemiz Yeni Demokrasi tarafından yollanan mesajlar okundu. Mesajların ardından **Ozan Rençber** sahne aldı. Sanat hayatı boyunca devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenlerin kavgasını anlatmaya çalıştığına vurgu yapan Ozan Rençber; Kaypakkaya’nın çizgisini takip etmeye devam edeceğini ve sanat hayatına bu yolda devam edeceğini söyleyerek katılımcıları selamladı.

Yarım saatlik kısa bir aranın ardından programa “*Tarihten geldik, geleceğe yürüyoruz*” adlı sinevizyonla devam edildi. Sinevizyonun ardından geceye katılan PŞTA temsilcisi sahneye çağrıldı. Temsilci komünist önder Kaypakkaya’nın şahsında Mayıs ayında toprağa düşen tüm devrimcilerin, yurtseverlerin anıları önünde saygıyla eğildiğini belirterek önce çocuklarının bu kavgayı sahiplendiğini belirterek artık analar ve babalar olarak çocuklarının bayrağını kendilerinin taşıdığını belirtti.

Konuşmaların ardından Mavi Yol şiir grubu sahne aldı. Proletarya Partisi’nin şehitlerinin ve diğer devrim şehitlerinin hayatlarını ve politik katkılarını da işledikleri sinevizyon gösterimli şiir dinletileri ile sık sık sunumları sloganlarla kesilen **Mavi Yol**’un şiir dinletisinin ardından YKP (ML) adına etkinliğe katılan temsilci konuşma yapmak üzere sahneye çağrıldı.

YKP (ML) temsilcisinin geceye sunduğu mesajın ardından sahne alan Abdal **Haluk Tolga İlhan**’ın türküleriyle anma etkinliği sona erdi.

(Haberin başlangıcı 24. sayfadadır)

“ONU ANMAK SAVAŞMAKTIR”

AVUSTURYA

İSVİÇRE

İSTANBUL

HABER MERKEZİ- Komünist önder İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 45. yılında çeşitli etkinliklerle anıldı. Partizan'ın düzenlediği, coşku ve kitleselliğin hakim olduğu etkinlikler Avrupa'da anma geceleri, Türkiye'de ise sempozyum olarak ele alındı.

Avrupa Partizan "Tarihten Geliyoruz Geleceğe Yürüyoruz" şiarıyla komünist önder İbrahim Kaypakkaya anmalarını merkezi olarak İsviçre'nin Basel ve Avusturya'nın St. Pölten kentlerinde 26 Mayıs'ta gerçekleştirdi.

AVUSTURYA

Avusturya St.Pölten'de gerçekleşen geceye Avusturya'nın farklı bölgelerinden kaldırılan otobüslerle ve özel araçlarla yoğun katılım sağlandı. Yaklaşık iki aylık yoğun bir kitle çalışmasının final gecelerinde karşılığının alındığı görüldü.

Gece, komünist önder İbrahim Kay-

pakkaya nezdinde tüm dünya devrim ve komünizm şehitleri ve 23 Nisan tarihlerinde Aliboğazi'nde ölümsüzleşen halk savaşçıları Gül Kaya ve Hasret Tanrıverdi için yapılan saygı duruşu ile başladı. Hemen ardından Umuda Tohum Sanat Atölyesi'nin koro ve solo türkü-marşlar, tiyatro ve bir sunum eşliğinde hazırladığı yaklaşık 1 saatlik gösteri ile devam etti. Sunumun ilgi topladığı gözlemlendi.

Gece etkinliği **Avusturya** ve **Alman** Maoist örgütlerin verdiği mesajla devam etti. Kaypakkaya'nın Maoist çizgisinin selamlandığı, içinden geçilen sürecin tasfiyeci ve revizyonist karakterine karşı Kaypakkaya'nın çizdiği hattın önemine dair oldukça ajitatif ve coşkulu mesajlar verildi. Kitle hep bir ağızdan "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" sloganlarıyla bu mesajları selamladı.

Hemen ardından Veysel Aydın programına geçti. Şiir, türkü ve marşlarla sunumunu zenginleştiren Veysel Aydın gecenin anlam ve önemine dair de değinilerde bulundu.

Veysel Aydın'ın ardından Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist-Merkez Komite'sine ait mesaj okundu. Gece Tertip Komitesi'nin selamlandığı mesajda Kaypakkaya çizgisinin bu süreçte önemine vurgu yapılan mesajda: "Zorlu dönemlerde kendini sistemin çizgileriyle var eden, reformizme kapıları ardına kadar açan, yenilenme ve "dogmatizm" tartışmalarıyla küçük burjuva dünyalarını komünist maskeyle yaşamaya çalışan İbrahim Kaypakkaya'cılar var. Onun temel tezlerini aşma iddiasıyla yola çıkanların, yürüdükleri yol ve vardıkları durak ya sınıf mücadelesinin dışına atılmak olmuştur ya da reformizmin batağına çekilmiştir" ifa-

delerinin yer aldığı mesajda "Partinin sağ tasfiyeciliğin tahribatlarını hızla onarma sürecine girdiği" vurgulandı. Faşist diktatörlüğün halk yığınlarına yönelik saldırılarına ve özellikle gerillanın imhasına yönelik saldırılara karşı Gül Kaya ve Hasret Tanrıverdi'nin duruşuna dair özel bir vurgu yapıldı.

Gece programı şair ve öykü yazarı **Fetih Doğan Koç**'un sunumuyla devam etti. Dersim'in mücadelecisi geleneğinden beslenerek, Kaypakkaya çizgisinde şekillenmiş şiirleriyle ve coşkulu sunumu ile Koç geceye renk kattı. Sürecin tasfiyeci karakterine, gerilla mücadelesinin imkasızlığına yönelik umutsuz ve yılgın ruh haline karşı Kaypakkaya çizgisinde ısrarın önemine değinen mesajını kitleye aktardı Fetih Doğan Koç. Yunanistan'dan Proletarya Partisi'nin

DEVAMI 23. SAYFADADIR.